

Ei! Muncitorilor!
A voastră e ziua măreață.
.....
Răsare azi pretutindeni
O nouă viață.

Mihai BENIUC

BIBLIOTECA Centrală
Regională
Hunedoara-Deva



Proletarii din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 17 (309) — 29. aprilie 1961



CA FRAT

Expresie a relațiilor strânse, de nezdrun-
cinat, romîno-polone, vizita în Polonia
frățească a delegației de partid și
guvernamentale a R. P. Romîne condusă
de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej,
s-a transformat într-o nouă și puternică
manifestare a prieteniei trainice care
leagă cele două popoare, strîns unite
în marea familie a țărilor socialiste.
Pretutindeni — în gara centrală din Var-
șovia, în ziua sosirii în capitala R. P.
Polone, la Palatul Științei și Culturii, în
Piața Orașului Vechi (Stare Miasto), la
uzina „Huta Warszawa“, de-a lungul
magistralei Est-Vest, precum și în timpul
călătoriei prin diferite localități din țara
prietenă — solii poporului nostru au fost
întîmpinați cu dragoste și entuziasm de
oamenii muncii din R. P. Polonă.

1 La sosirea în gara din Varșovia.

2 La Comitetul Central al Partidului Mun-
citoresc Unit Polonez.

3 Muncitorii uzinei „Huta Warszawa“ oferă
flori tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej.

4 În piața gării din capitala R. P. Polone,
nenumărați varșovieni s-au adunat să sa-
lute pe solii iubiți ai poporului romîn.

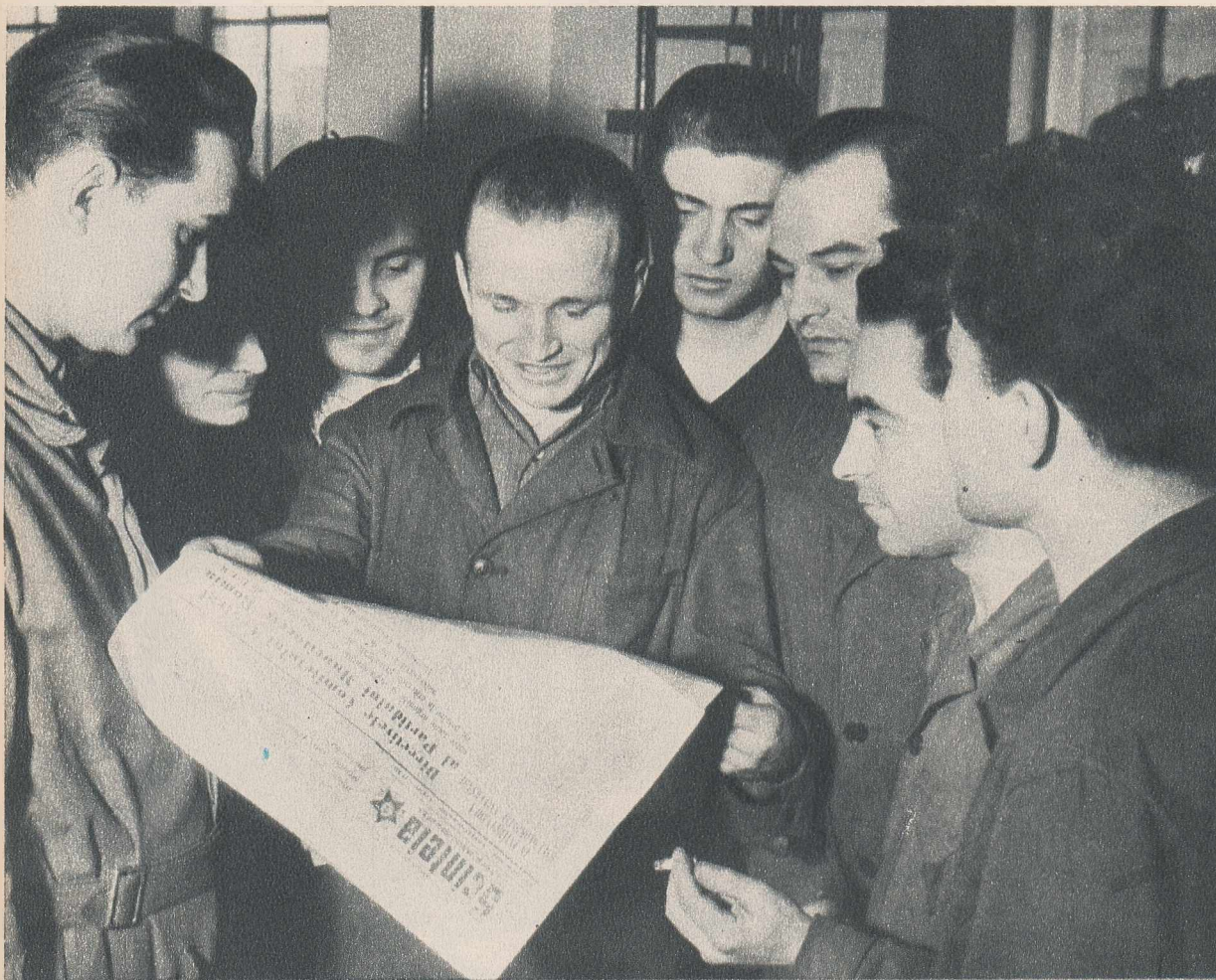
5 Cu căldură și entuziasm au întîmpinat
locuitorii Varșoviei pe înalții oaspeți ro-
mîni.



ȘI BUNI TOVARĂȘI!



Pe front larg



IMAGINI
DIN
ÎNTRECEREA
ÎN CINSTEA
ANIVERSĂRII
PARTIDULUI

25 februarie 1961. Ca în fiecare dimineață, pe poarta uzinelor „Grigore Preoteasa” din București, a intrat atunci ziarul. În jurul lui s-au adunat muncitorii, tehnicienii, inginerii, adică cei chemați de partid la întrecerea pentru produse de calitate. Răspunzând chemării Comitetului Central al Partidului, muncitorii din întreaga țară au pornit întrecerea socialistă în cinstea aniversării partidului.

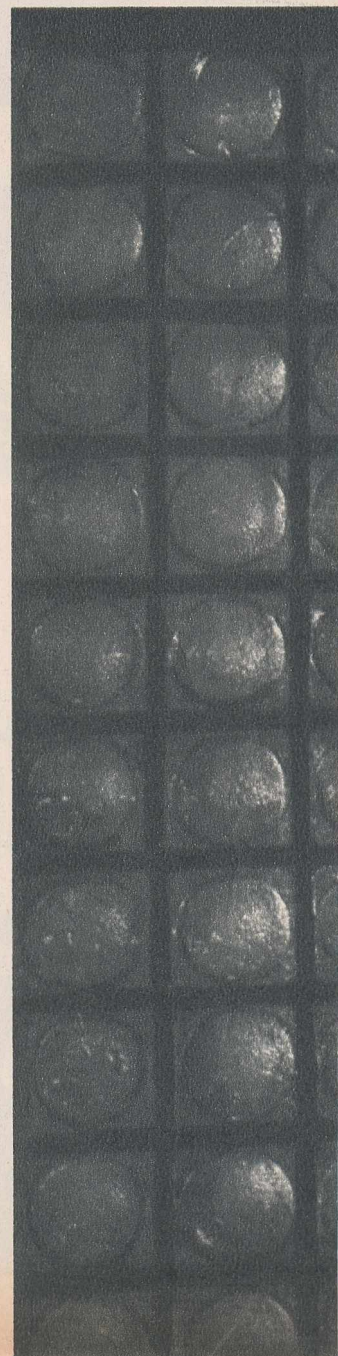
Zilele acestei primăveri cunosc efervescența marilor întreceri socialiste desfășurate în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România. În întreprinderile din întreaga țară milioane de muncitori, tehnicieni și ingineri lucrează neobosit pe frontul larg al bătăliei pentru produse de înaltă calitate — la nivelul celor mai bune produse de pe piața mondială. Largile posibilități și condiții de care dispune în prezent industria noastră, prin înzestrarea ei cu mașini și utilaje moderne, ca și calificarea și experiența dobândite în muncă de către muncitorii, tehnicienii, inginerii, facilitează îndeplinirea acestei cerințe de cea mai mare importanță pentru propășirea țării. Marea întrecere a cuprins și pe oamenii muncii din agricultură — lucrătorii din G.A.S., S.M.T. și țărani colecțiviști — care luptă pentru a da cantități spo-

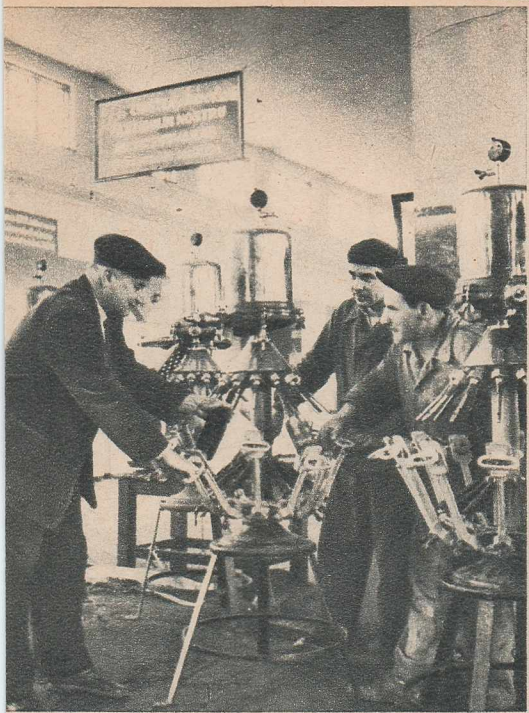
rite de produse agricole, vegetale și animale.

Ca întotdeauna, cei ce hotărăsc destinele bătăliilor sînt oamenii. Și ei se află acum în plină muncă creatoare. Ei își dăruiesc toată priceperea, dînd frîu liber inițiativelor, căutînd soluțiile tehnice care să ducă la realizarea de produse cu performanțe tehnico-economice ridicate, luînd măsurile corespunzătoare în toate fazele proceselor de fabricație, manifestînd o atenție sporită față de aspectul și prezentarea produselor. Și iată că acum — în preajma zilei de 1 Mai și a aniversării partidului — cele dintîi roade s-au și ivit. Presa, radioul, televiziunea anunță zi de zi că angajamentele luate în februarie au început să fie traduse în fapt.

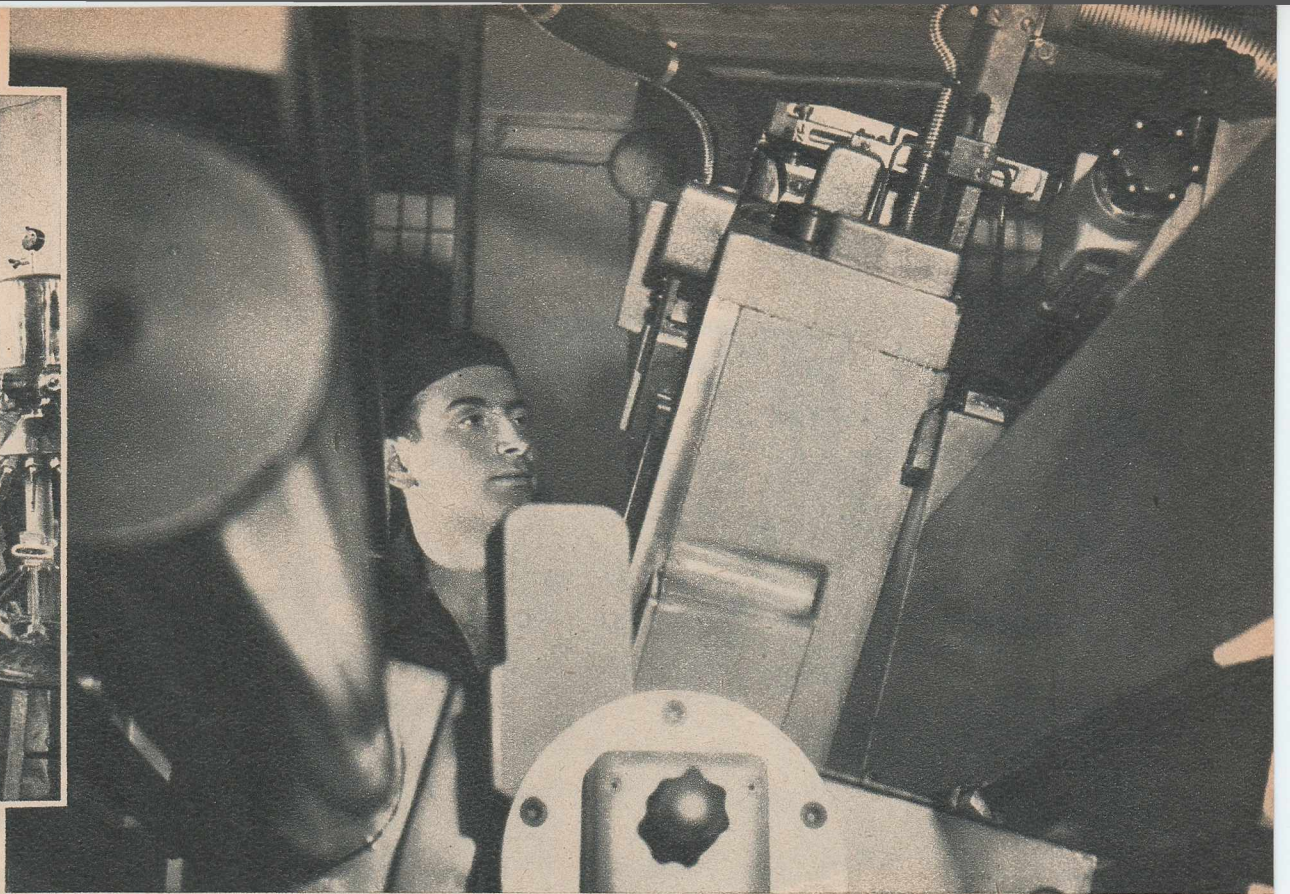
În cele ce urmează prezentăm cîteva imagini ale marilor întreceri pentru calitate, care a cuprins milioane de oameni din patria noastră.

Combinatul siderurgic Reșița. Măsurile luate în vederea generalizării unor procedee moderne de lucru au determinat ridicarea indicilor calitativi. Astfel, noul procedeu de captușire a maselotelor în sectorul de pregătire și turnare a oțelului a dus la înlăturarea crăpăturilor transversale din lingouri. Modificarea profilurilor unor lingotiere a îmbunătățit calitatea lingourilor pentru șine și a redus rebuturile. În fotografie: hala de montare a motoarelor „Diesel” a Combinatului siderurgic Reșița.





Recepția. Ultima verificare a calității unor produse ale întreprinderii de utilaje din București.



Utemistul Alexandru Craia de la „Electromotor” din Timișoara, lucrând la această mașină electronică de copiat arborii, care execută lucrări de mare precizie, contribuie la ridicarea calității motoarelor electrice executate aci.





Directivile partidului cheamă gospodăriile agricole de stat să sporească cantitățile de îngrășăminte naturale și minerale încorporate în sol pe terenurile ce urmează a fi însămânțate. Urmind acest îndemn, unele gospodării agricole de stat au folosit în acest scop aviația utilitară. În fotografie: se încarcă în avion azotat de amoniu ce va fi împrăștiat pe ogoarele G.A.S. Roșeți, regiunea București.



Pe șantierul de blocuri din prefabricate mari de pe b-dul Pieptănari din Capitală, sudorii în frunte cu comuniștii dau lupta pentru lucru de bună calitate.



alitate... calitate... calitate. Ca pretutindeni, cuvântul acesta poate fi des auzit și la întreprinderea textilă „Teba” din Arad.

În indice de calitate a firelor de bumbac este uniformitatea grosimii lor. Mașina la care lucrează fruntașa Ana Măligă de la Uzinele textile Tîmpoara este un laminor care asigură în bună măsură uniformitatea viitorului fir de bumbac.



Oul

Pe nenea Sofronie îl cunosc de mult, de când lucra la Saturn, deasupra gurii gropii. A dus-o greu multă vreme, deși se spunea despre el că e în stare să-l judece și pe dracu' și să-l scoată dator. Nu ne-am văzut de 20 de ani, de pe vremea când mă învăța să deosebesc pe maidan osul iepurelui de sita zinelor și iarba datului de răsfug. Pe vremea aceea era un bărbat trupeș și bun de gură care se lua în colți cu toți. De la dînsul am auzit o vorbă mare, pe vremea foametei când scînceam cu toții și ne umflam burta cu prune verzi: „oala nu se umple cu vorbe”. Pe urmă viața ne-a luat pe apele ei și prin 1954 sau '55 i-am văzut fotografia în ziare.

Bătrînul lucrător bătuse nu știu ce record în producție și primise o medalie. M-am bucurat mult și am vrut să-l caut, dar treburile m-au furat și am uitat o bună vreme de el. Au mai trecut cîțiva

ani și într-o dimineață ne-am trezit cu nenea Sofronie bătînd vechile ulițe ale mahalalei noastre. Se uita peste garduri la casele noi ale ceferiștilor, măsura din ochi floarea liliacului și trăgea pe nări aerul Cuțaridei.

— Uite-l pe Sofronie — șopteau vecinele noastre.

— A ajuns deputat.

— Ce spui, soro?

— Da, are acasă o ladă de decorații...

Nenea Sofronie se mai împuținase, mai încărunțise, dar tot frumos și aprig! L-am poftit în curte, i-am dat un scaun și ne-am pus pe vorbă sub un nuc bătrîn sub care ascultasem amîndoi pe vremuri domnișorul țîpînd.

— Ce-am auzit, ești deputat...

— Sînt.

— Bravo dumitale. De muncit mai muncești?

— Muncesc.

— Te-am văzut în ziar...

— Ei, n-au avut ăia de lucru...

— Mai ții minte povestea Frumușelelor pe care mi-ai spus-o pe-un lipăr de vară?

— Mai țin.

— Sănătos?

— Sănătos, slavă domnului!

— Pe unde mai stai, nene Sofronie?

— Mai bine m-ai întreba pe unde n-am stat? După ce-am plecat de-aici, de la Saturn, am găsit o casă amărită prin Văcărești. După ăia m-am mutat pe malul Dîmboviței. Am mai schimbat ce-am mai schimbat, pînă cînd am căpătat casă. Ieri ne-am mutat, simbăt. Ce halima a fost, să stai s-ascuți...

Lui nenea Sofronie atît îi trebuie: să-i dai sfoară la gură, că nu se mai oprește. L-am lăsat să povestească și i-am privit ochii dulci de calindroi și capul albit. Bătrînul păstra peste ani o tinerețe fermecătoare și mi s-a părut că nu trecuse nici o zi de cînd stăteam tot așa și-i ascultam vorbele.

— Acum, că nu ne-am văzut de atîta vreme, n-ai de unde să știi că ne-am înmulțit: pe fața mea cea mare o cunoști?

— Cum să nu. Marioara...

— Ea. S-a măritat acum doi ani cu un meșter de la „23 August”, băiat bun, se mai ceartă ei cînd și cînd că nu se poate, dar băiat bun, cum spusei. Au făcut doi copii, să le trăiască, s-a umplut casa ca de iarbă. Crește-i, fă-i mari. La noi, toată lumea la roboteală; au dus băieții, că băieți sînt, la cămin. A stat Marioara fără ei un timp, adică îi vedea numai seara, n-a mai răbdat. Tot pe lingă casă i-a ținut. P-ormă s-a mîcînt și cea mică. Caută altă locuință mai încăpătoare; am găsit, dar tot n-ajungea. Am trăit cîțiva ani cam înghesuți. Dar eu nu te plictisesc?

— Nu mă plictisești...

— Am cerut la sfat casă. ăia știa. „Îți dăm—mi-au spus—numai

să ai puțină răbdare”. Am și avut... Joia de-a trecut numai ce mă pomenesc cu unul de la sfatul popular: „Dumneata ești cutare și cutare?” „Eu sînt!” „Bine. Vino

cu mine”. „Unde mă duci, omule?”

„Haide cu mine—o să-ți pară bine”.

Cam știam unde bate el, dar curios

ca muiera, nu l-am slăbit: „Că nu mi-oți fi dat casă?” „Ba chiar așa...”

Muream s-ajung mai repede.

M-a urcat într-o mașină și ce crezi

că mi-a arătat: o căsoaie cu balcoane, numai ferestre. „Pe mine să

nu mă suiți cine știe unde, că am

amețeli și nici scara nu vreau s-o

urc toată ziua, bună ziua...” „Nu

te urcăm, ne-am gîndit la toate...”

A deschis o ușă și mi-a arătat:

„Uite, aici e holul, aici e baia, aici

sufrageria cu trei uși: o cameră

pentru dumneata—că-s văduv, de

cînd mă știi—o cameră pentru

copii, o cameră pentru fata dumi-

tales cu ginerele”—c-am uitat să-ți

spun: cea mică, Silvia, s-a mutat

de-acum trei luni cu al ei, tocmai

pe la Filaret...

Nenea Sofronie s-a oprit puțin

pentru că ostenise. S-a mai uitat

în jur la grădină, la pomi, și a oftat

ușurel.

— Ce-i?

— Cînd ți-oi spune... Uite cu

baie, cu apă fiartă, apă rece, m-am

mai obișnuit la gîndul că doar nu

mai trăim pe vremea lui Curea

Vodă. E bine și cu calorifer, că

face căldură și nu mai cari lemne,

nu le mai spargi, loc avem acum.

Numai că unde să mai cresc eu

o găină, o pasăre, s-o aud cum

trăiește lingă mine? ...A, că nu-ți

spusei, fiindcă veni vorba de gă-

ină... Da, ai timp de snoavele

mele?

— Am, nene Sofronie, ia un

pahar cu apă...

A luat nenea Sofronie.

— Bună — a zis cu gura pungă

sorbînd paharul aburit. O să ne

luăm și frigider zilele astea.

Mobilă am găsit în casă, o s-o

achităm în 12 rate, zău dacă mai

știu cum am trăit cînd mi-aduc

aminte de bordeie, de igrasie, de

foame, dar să nu mai vorbim, mă

bine să-ți spun despre necazul pe

care l-am avut simbătă...

— Ce necaz să ai într-o zi ca asta?

— Uite că am avut. Toate bune,

că mutarea n-a fost cine știe ce.

— schiță —
de Eugen BARBU

De vreme ce dulapul și patul le-am lăsat la niște neamuri, mi-am strîns lucrurile mai mici, covoare aveam să dormi în ele, tot de la *Mobila*, în rate... Așa că cu cearceafurile mele, ale fetei și cu cite și mai cite puse în taxi, c-am luat *Getax*, că nu se cuvenea altfel, iată-ne în bloc. Acolo, cînd să intrăm, portarul: „Bine-ați venit!” „Bine v-am găsit!” „Aveți cheia?” „Avem, ce mai întreb?” „Poftiți...” Am deschis ușa... „Uite, mamă! Avem și bucatărie cu faianță...” „Avem, haide nu vă mai mirați atît, ochii pe copii să nu spargă ceva...” Pînă seara am pus totul la locul lui, că mare treabă nu era. Ne-am mai ciondănit ce ne-am mai ciondănit cu lămpile. Nu, că veioza să o așezăm colea lingă studio—făcea Marioara. Bărbatu-său: nu, că e mai bine pe noptiera lui că are de învățat seara, că face nu știu ce liceu. Pînă m-am așezat cu gura pe ei: unde vorbesc mulți, merge o moară! Ia mai astîmpărați-vă că tot în studio ați dormit și tot lumină electrică ați avut, uite la ei! Cînd vă uitați la lampă ca la soare nu vă mai ciondăneți atît. Las-o dracu' de veioză, mai bine spune-mi Marioară ce gătești mîine, că e duminică și trebuie să sărbătorim intrarea în casă nouă? Pe cine chemăm, pe cine așteptăm?... S-au potolit. Am făcut socoteala. Gineri-miu l-a adus pe secretarul de partid de la ei cu care e prieten și pe încă unul neînsurat care lucrează cu el la matrice, fii-mea, pe o prietenă a ei din copilărie. Silvia nu putea să vină, era plecată cu bărbatu-său la Tușnad, la băi. Ei, nu e, nu e! Am lăsat vorbă la fabrică că ne-am mutat, să nu bată drumurile de pomană, și am luat-o popește. Niște carne se mai găsea, vin o să cumpere gineri-miu, pahare avem destule, ia să faci fată o supă de găină înainte și orez fier pentru gura mea mai delicată... Zis și făcut! Am plecat la piață și m-am tocmît cu niște țărani care vindeau cam scump, pînă la urmă am tîrguit o domnișoară de puicuță, tăcută și cu ochiul ca mîrgica. Am adus-o acasă; eu nu tai pasărea, am lăsat-o pe dimineața să găsească un om pentru treaba asta. Noaptea nu prea am dormit. Copiii au stat pînă la unsprezece în baie, fii-mea tot așternea cearceafurile, eu am dat s-adorm, parcă puteam? Mă tot gîndeam să nu-mi facă găina vreo boacănă, c-o legasem cu o sfoară de calorifer în bucatărie după ce așezasem un coș sub ea să nu murdărească pardoseala. Tot așteptam s-o aud cum cotodăcește, speriată în loc străin, dar ea, mută, săraca! Îi pusese apă, mălai ud, avea tot ce-i trebuie. Casa mirosea a var proaspăt și a ulei. Ce bine o să fie la iarnă aici, îmi spuneam, și m-am sculat

de două ori să privesc pe geam. Era lună, ca la sărbătoarea Tecelor, se vedea tot cartierul în jur. Numai case cu grădină, numai balcoane, ce mai, centrul orașului! Uite unde-ai ajuns, Sofronie!—mă fereceam. Încă tu, ca tu, că ești bătrîn, dar bine că copiii tăi se bucură, că ei or să trăiască mai mult... M-am uitat la lămpi, m-am uitat la patul cu arcuri, la covoare, nu mai semăna cu odăile în care am locuit eu... Am adormit. A venit duminica, era soare, am deschis ferestrele, am tras aerul dimineții în piept. Toată casa sta-n picioare, cu mic cu mare. Gineri-miu a alergat după gheață, după sifoane, radio aveam mai demult. A venit prînzul. Au sosit oaspeții, i-am poftit înăuntru. Ne-au adus flori, am petrecut, totul a fost bine. Nici n-am știut cînd a venit seara...

— Parcă vorbeai de-un necaz...

— Așa-i, că uitasem! C-a fost și un necaz...

— Spune, nene Sofronie...

— Mă dau jos din pat, cum îți spun, intru în bucatărie; găina cuminte, la locul ei, în coș. Băuse toată apa și mă privea cu un ochi limpede. O iau din coș, cînd mă uit mai bine, îmi făcuse un ou. Acum să nu crezi că mă țin de fleacuri băbești, dar mi s-a părut semn bun la casă nouă și o dată mi s-a înmuaiat inima. Ea mi-a făcut un ou și eu o dau gidelui s-o taie! Mai bine nu mai pun carne de pasăre pe limbă decît săucid ființa asta! Carne aveam cită ne trebuia, să facă Marioara mai bine o supă de zarzavat pînă la prînz. Zis și făcut. Las găina la locul ei și îmi spun în mînta mea: o s-o crească; îi fac un coteț în curte, mai încolo. De tăiat nu mai tai găini. Tocmai atunci pică la mine o tovarășe de la raion și-mi spune: „Tii, ce v-am mai căutat! Tocmai astăzi v-ați găsit să vă mutați!” „Nu astăzi, ieri!” „Nu-i nimic, uite despre ce este vorba, trebuie să instalăm un comitet de bloc, dumneata ca deputat trebuie să vii!” Am dat eu să îndrug ceva, nu se putea, sărbătoarea casei, sărbătoare, dar nici pe oameni nu-i putem lăsa așa, mă așteptau. Mi-am pus ceva pe mine și-am plecat, uitînd cu totul de găină. Pe la unu, mă-ntorc, cu gîndul la altele, m-așez la masă, beau un păhărel de țuică în cinstea oaspeților. Intră fii-mea, Marioara, cu oala de supă și cînd am simțit mirosul plăcut de găină, o dată mi s-a făcut rău. „Ce-ai tată?—m-a întreat gineri-miu—ți-e rău?” „Nu mi-este, dar de ce-ați tăiat găina? Ea ne-a făcut un ou și voi ați tăiat-o...”

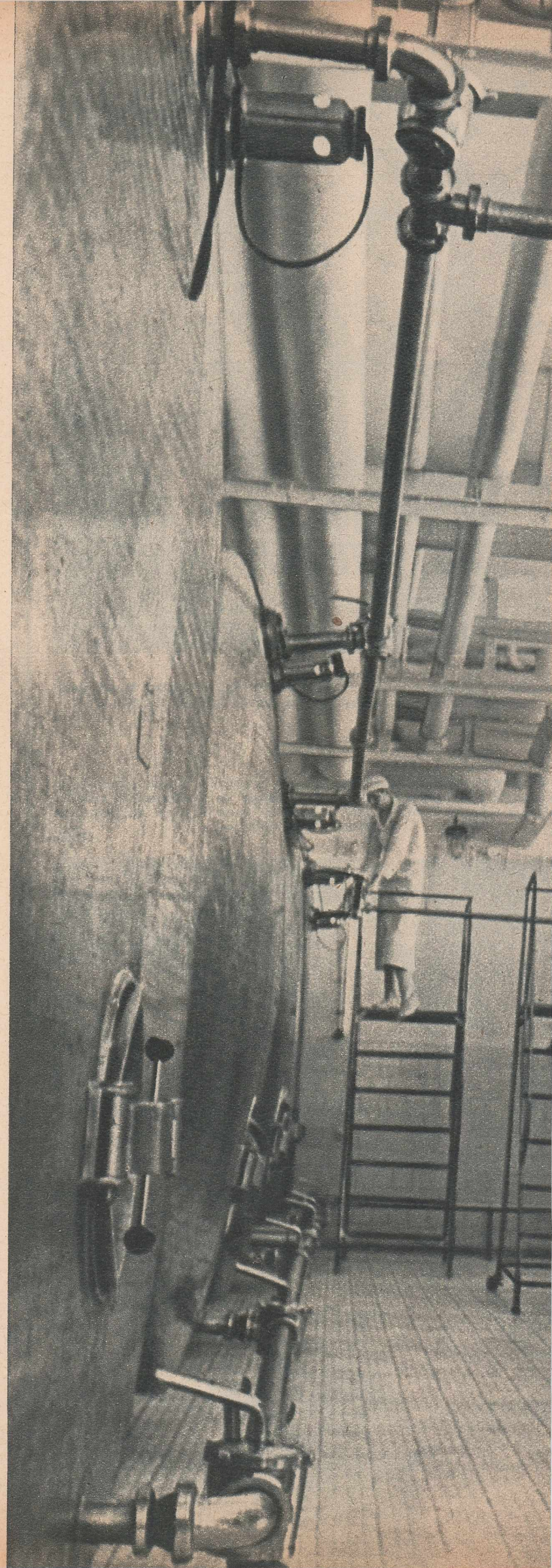
Și n-am mai mîncat nimic. Așa a fost.

(Din volumul de schițe și nevele în pregătire „Prînzul de duminică”)

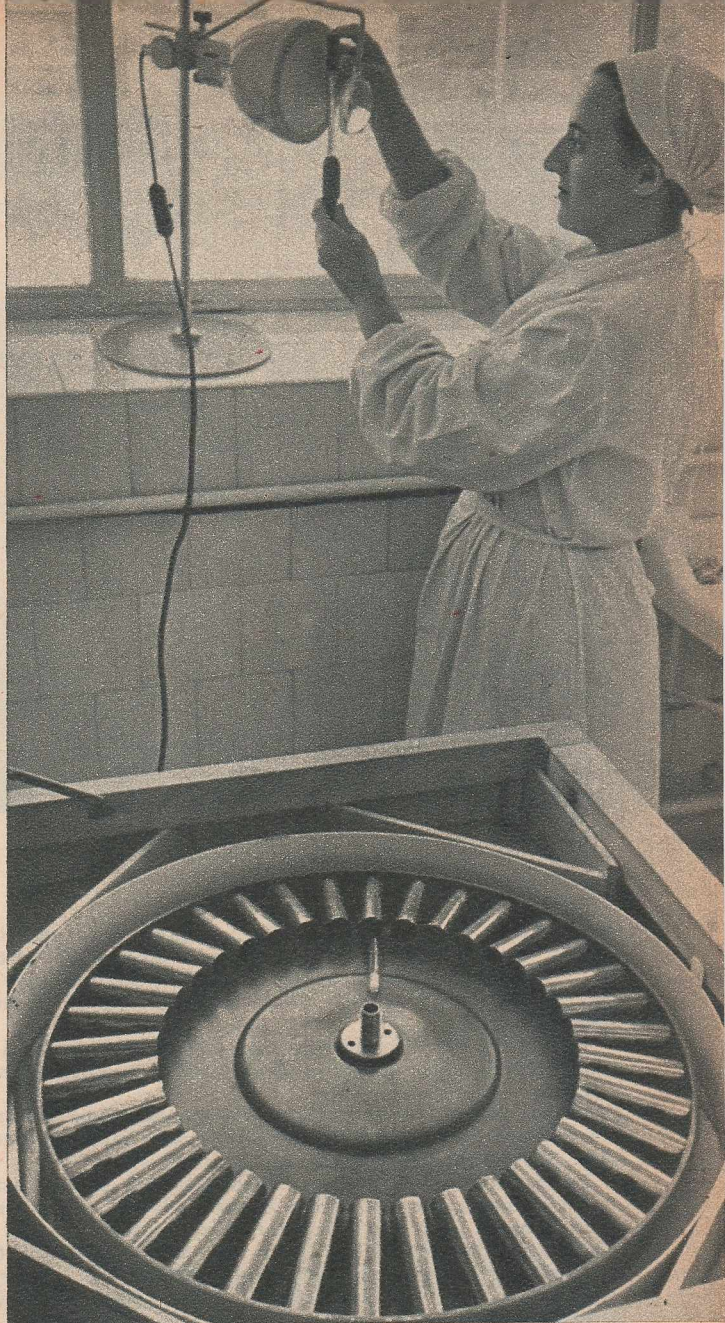
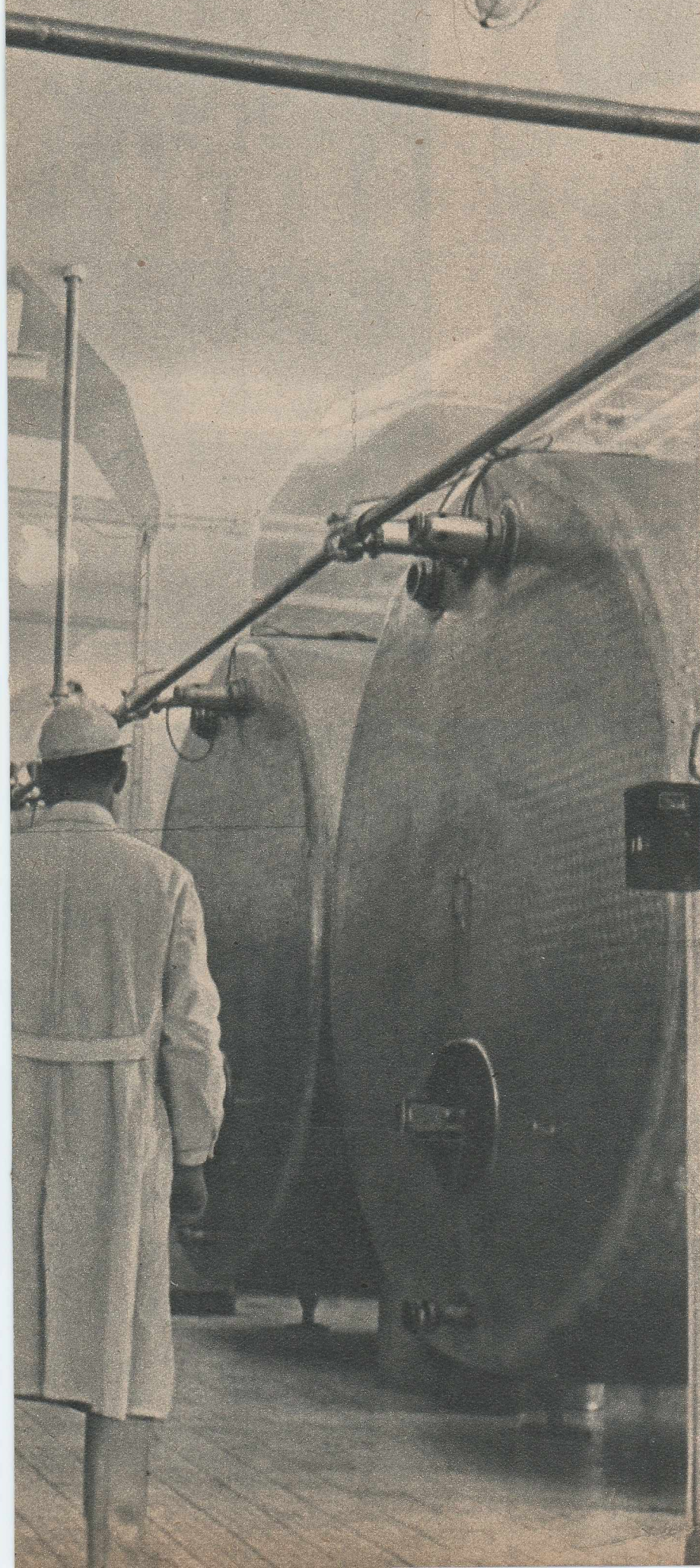
APA DIN PLANETA MARTE

Intr-o nouă ipoteză emisă de profesorul Viktor Davîdov din Moscova asupra planetei Marte, publicată în „Literatura i Jizn”, se presupune că pe această planetă nu există la suprafață bazine cu apă, dar că ar exista oceane și mări „subterane”.

Profesorul Davîdov susține că întreaga planetă este acoperită de o calotă de gheață foarte groasă și că misterioasele canale care se observă la suprafața ei n-ar fi decît fisuri uriașe în această calotă. În schimb, apa ar exista sub această calotă și sub stratul înghețat al solului, la o adîncime de 500 metri la ecuator și de 2.000 de metri la poli. Existînd apa, înseamnă că e posibilă și viața. Condiții propice pentru înființarea acestei vieți la suprafață s-ar crea tocmai în regiunile fisurilor, unde se pare că apa temperează asprimea gerurilor ce stăpînesc planeta.



Amatori de lapte ar numi-o
lacto... crama. Pe bună
dreptate, căci ne aflăm în
sala tancurilor izoterme,
unde e depozitat laptele
pasteurizat.



Determinarea procentului de grăsime a laptelui în la-
boratorul de chimie.

„CALEA LACTEE” automatizată





La o margine nouă a Bucureștiului — nouă, pentru că fosta comună Militari a devenit un cartier al orașului — a intrat nu demult în funcțiune un „combinat în alb”, o modernă fabrică de produse lactate.

În fiecare dimineață, autocisterne albe descarcă în bazinul de recepție al fabricii 300.000 litri de lapte colectat din împrejurimile Capitalei.

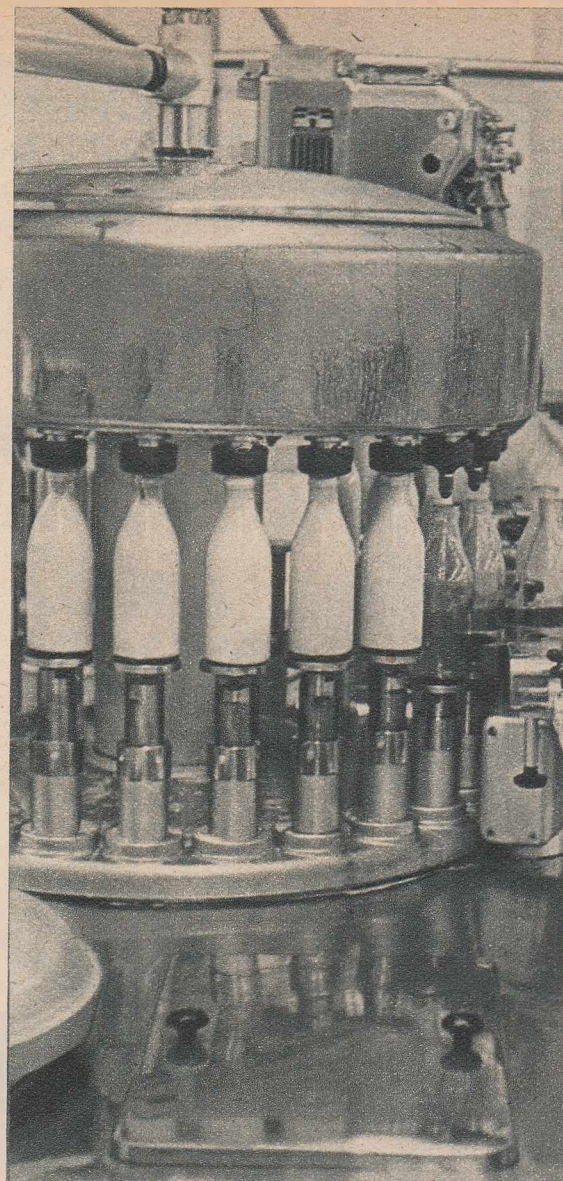
În sala de recepție, după ce a fost depozitat în bazine, laptele e trimis pe conductă la secția de pasteurizare, iar bidoanele sînt predate unei mașini automate de spălare.

De aici, din sala de recepție, începe de altfel „calea noastră lactee”. Înainte de a fi trimis la pasteurizare, i se fac laptelui diferite probe de laborator: e decolorat și apoi i se stabilesc calitățile; în alt laborator, cu ajutorul unui butirometru, se determină procentul de grăsime.

Ajuns în cea mai importantă secție, aceea de pasteurizare, laptele este trecut imediat la preîncălzire, de aici într-un separator centrifugal care-l curăță de impurități, apoi din nou în instalația unde are loc pasteurizarea propriu-zisă, adică o încălzire la 75 de grade și o răcire bruscă la 4 grade. Acum poate fi depozitat în tancurile izoterme. Toată această operație este dirijată de o tînără ingineră, Cornelia Rusu, absolventă din 1958 a Facultății de tehnologia produselor alimentare de la Galați. Un maestru tehnolog și opt muncitori, împărțiți în două schimburi, alcătuiesc tot personalul celei mai importante secții a fabricii. Patru oameni pe schimb și o capacitate de pasteurizare de 67.000 litri pe oră. Aici se pregătește de altfel materia primă pentru toate celelalte secții: brînzărie, untărie, dietetice, înghețată. Sosit pe conductă în secția brînzărie — trebuie spus că pe traseul acestei căi a laptelui nu se vede nicăieri un strop de lapte — laptele e trecut în vasele de coagulare, un fel de ciubere uriașe, unde e încălzit la o temperatură de 28-30 grade, însămințat cu cultură de fermenți selecționați, amestecați cu chiag și clorură de calciu și, în sfîrșit, lăsat 10-12 ore să se coaguleze. Un dispozitiv special îl fărîmîțează și îl distribuie în sedile, adică în niște săculețe de cînepă. În 2-3 ore are loc autopresarea, operație prin care se elimină zerul. Brînză obținută trece într-un malaxor care o omogenizează și o trimite aparatului de porționat automat. E ultimul „supliciu” înainte de a ajunge în rafturile magazinelor „Miorița”. Este de ajuns să gustăm din sortimentele fabricii, și acestea sînt foarte numeroase și gustoase — lapte de consum în sticle și bidoane, brînzeturi, unt, smîntînă, frișcă, iaurt, cremă de iaurt, kefir, acidofil, lacto-fruct, înghețată în douăsprezece sorturi — pentru ca să apreciem efortul muncitorilor și tehnicienilor noii fabrici, care își însușesc tehnica cea mai modernă a industriei alimentare.

Calea noastră lactee are punctul terminus la magazinele de desfacere ale fabricii, numite „Miorița”. În toila nopții, autoizotermele albe ies pe poarta fabricii și gonesc către aceste magazine. Dimineața, consumatorii asaltează aparatele dozatoare pentru servit lapte bătut și dulce și și umplu coșnițele cu pachete conținînd tot felul de produse lactate. În același timp, autocisternele umplu din nou bazinul de recepție. O nouă zi de muncă începe în noua fabrică bucureșteană. Itinerarul automatizat al laptelui începe din nou.

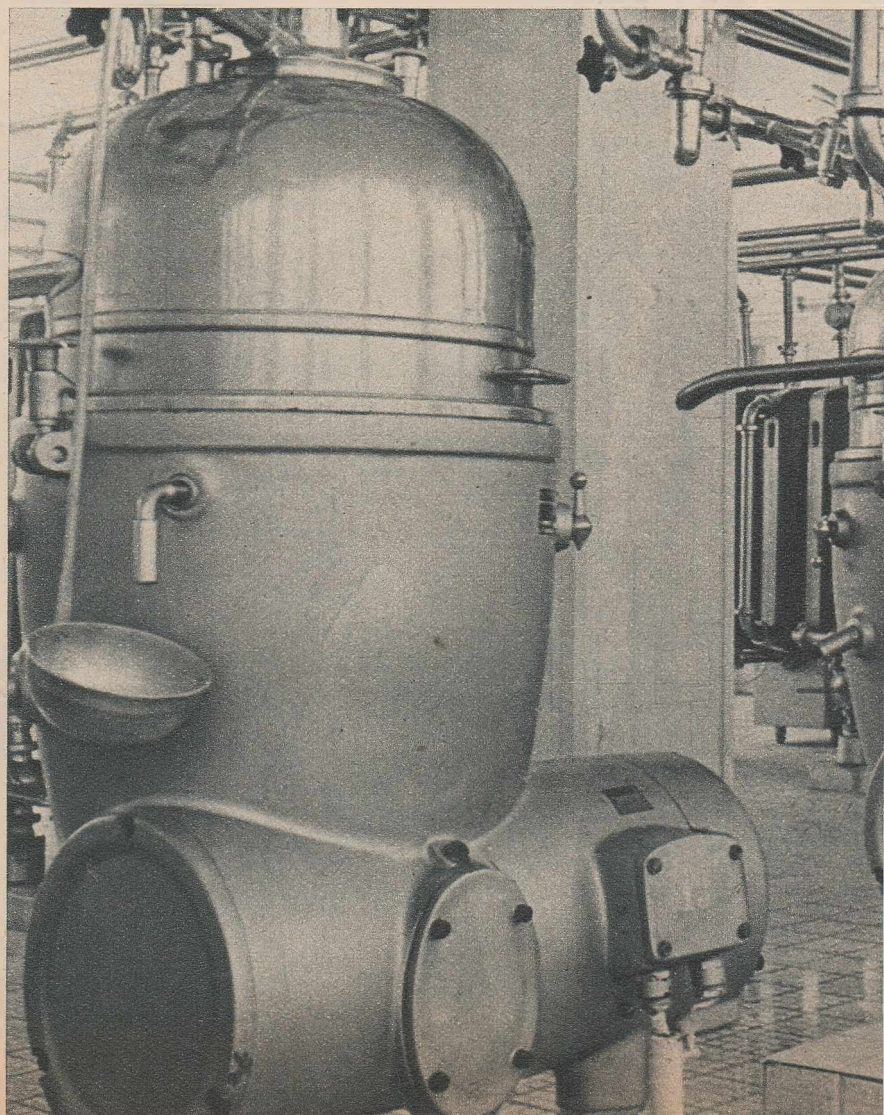
Igor ȘERBU
Fotografii de E. IAROVICI



Un „pasionat” consumator de lapte pasteurizat.

Mașina automată de umplere și capsulare a sticlelor.

Pasteurizatoarele din oțel inoxidabil, de fabricație cehoslovacă.

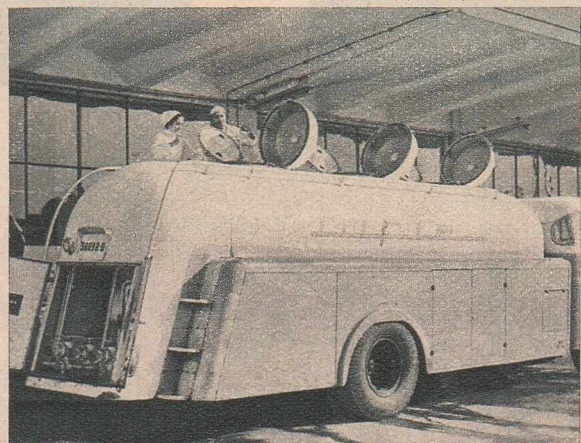


UMOR

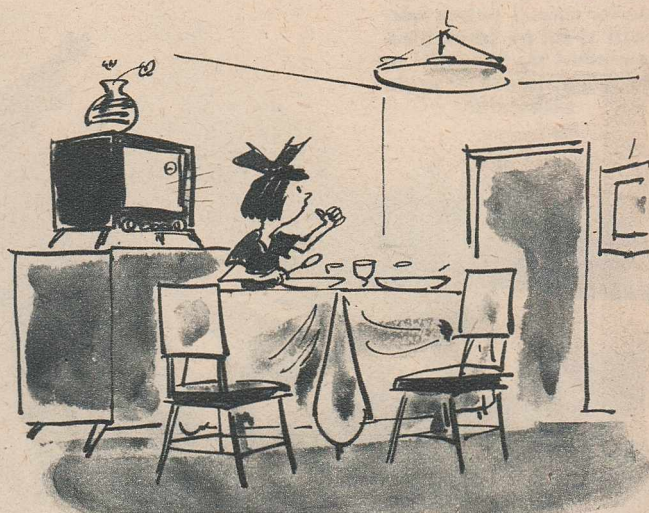
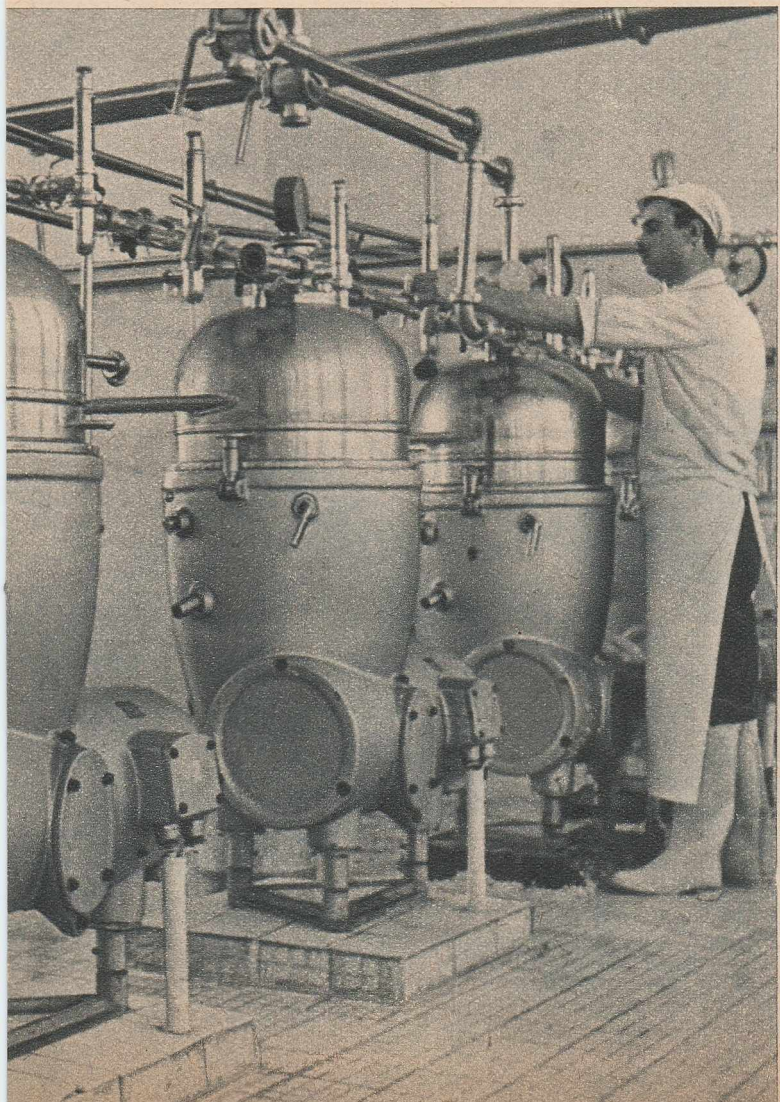
de Matty Aslan



După spălare, sticlele sînt sterilizate automat.



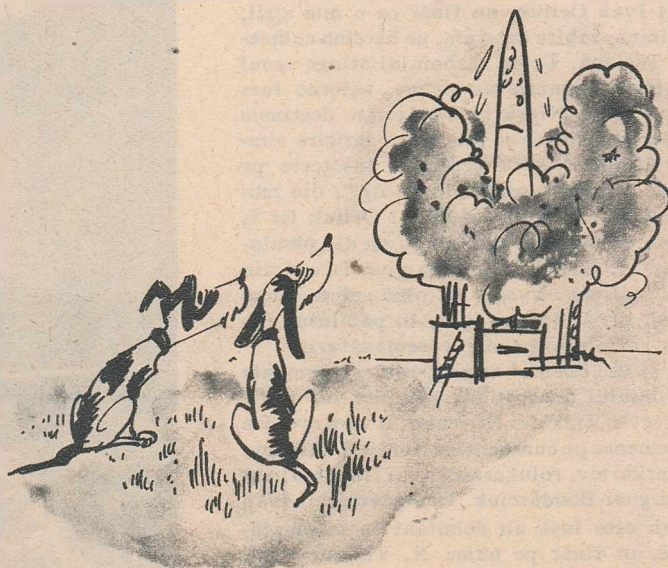
În primele ore ale dimineții autocisterna descarcă laptele în bazinul de recepție.



— Mamă, poți aduce supa la masă. Tata vine imediat. Tocmai a anunțat la radio că e deasupra Africii.



— Cu luri Alexeevici, vă rog... Mi-am făcut tema la geografie și am o mică nelămurire...



Belka: „Vezi, acesta e momentul care-mi producea întotdeauna un trac teribil!!!”

Sintem în vara anului 1941... Flăcările războiului au ajuns pînă în satul Staraiia-Pavlovka, învălînd în fum apele Niprului, întunecînd cerul albastru al Ucrainei. În sat răsună plînsurile femeilor care-și petrec bărbaiții și fiii pe front, blestemîndu-l pe fasciștii ce au abătut asupra lor urgia războiului.



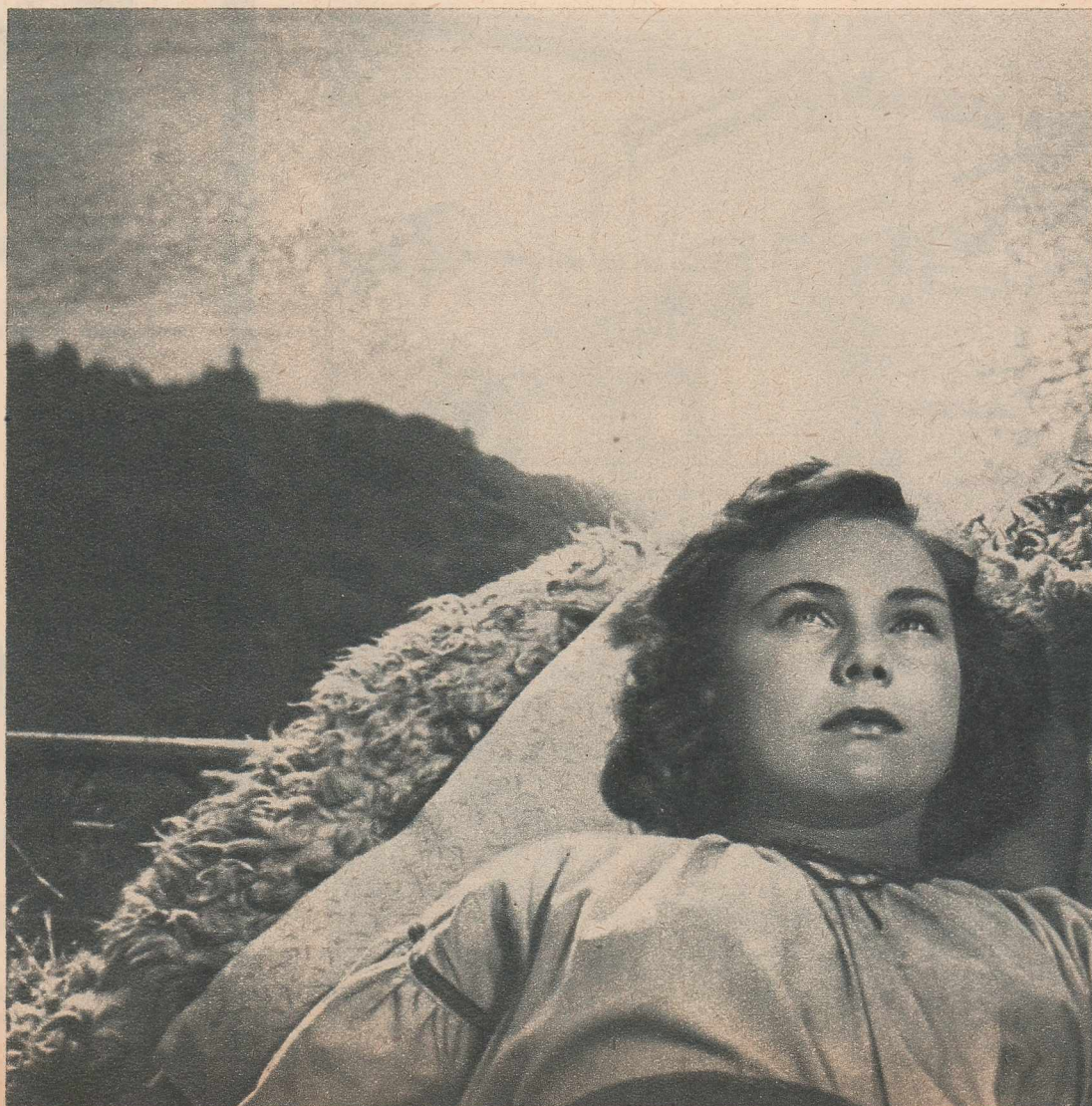
După „Poemul mării”, iată că un nou scenariu cinematografic al regretatului Al. Dovjenko a văzut lumina ecranului: „Povestea anilor în flăcări”. El a fost transpus pe peliculă de regizoarea Iulia Solnțeva, soția artistului, care a dovedit, ca și în cazul „Poemului mării”, o adîncă înțelegere a specificului creației lui Dovjenko. Scris către sfîrșitul războiului, scenariul cineastului-poet intenționa să devină cronică suferințelor pe care războiul hitlerist le-a adus asupra popoarelor sovietice. Pe fundalul acestor cumpliți „ani în flăcări”, poetul profilează forța de nebiruit a omului sovietic, victoria vieții asupra morții. În această narație cinematografică se face simțit din nou acel lirism cald împletit cu patosul eroic, caracteristice operei lui Dovjenko; și aici impresionează puterea de simbol a faptului cotidian, aureola poetică pe care autorul a știut să o vadă și să o dea împlinirii celei mai obișnuite.

Acțiunea, care se desfășoară la început într-un oarecare sat de pe malul Niprului, Staraiia-Pavlovka, ni-i face cunoscuți pe soldatul Ivan Orliuk, un tînăr ca o mie alții, pe Uliana, iubita acestuia, pe bătrîna colhoznică Tatiana. Urgia războiului stinge ecoul sprintărilor cîntece ucrainene, așterne fum negru peste Nipru și răvășește destinele acestor oameni ce-și făureau o fericire simplă. Filmul lui Dovjenko îi însoțește pe eroi de-a lungul „anilor în flăcări”, din momentul în care comsomolitul Orliuk își ia cu sine, într-un săculeț, un pumn din pămîntul natal, jurînd să-l apere pînă la cea din urmă suflare a sa, și pînă cînd, după război, el aruncă pe ogor, în pămîntul eliberat, sămînța primelor semănături.

Ca și în „Poemul mării”, roluri însemnate ale filmului au fost încredințate lui Boris Andreev și Zinaidei Kirienko; îi vom revedea de asemenea pe cunoscuții actori S. Lukianov, V. Merkuriev, rolul crainicului fiind realizat de Serghei Bondarciuk. Interpretul lui Ivan Orliuk este însă un debutant în cinematografie, un tînăr pe nume N. Vingranovski.

Studioul „Mosfilm” a realizat cu această nouă producție a sa unul din marile succese ale anului.

Povestea





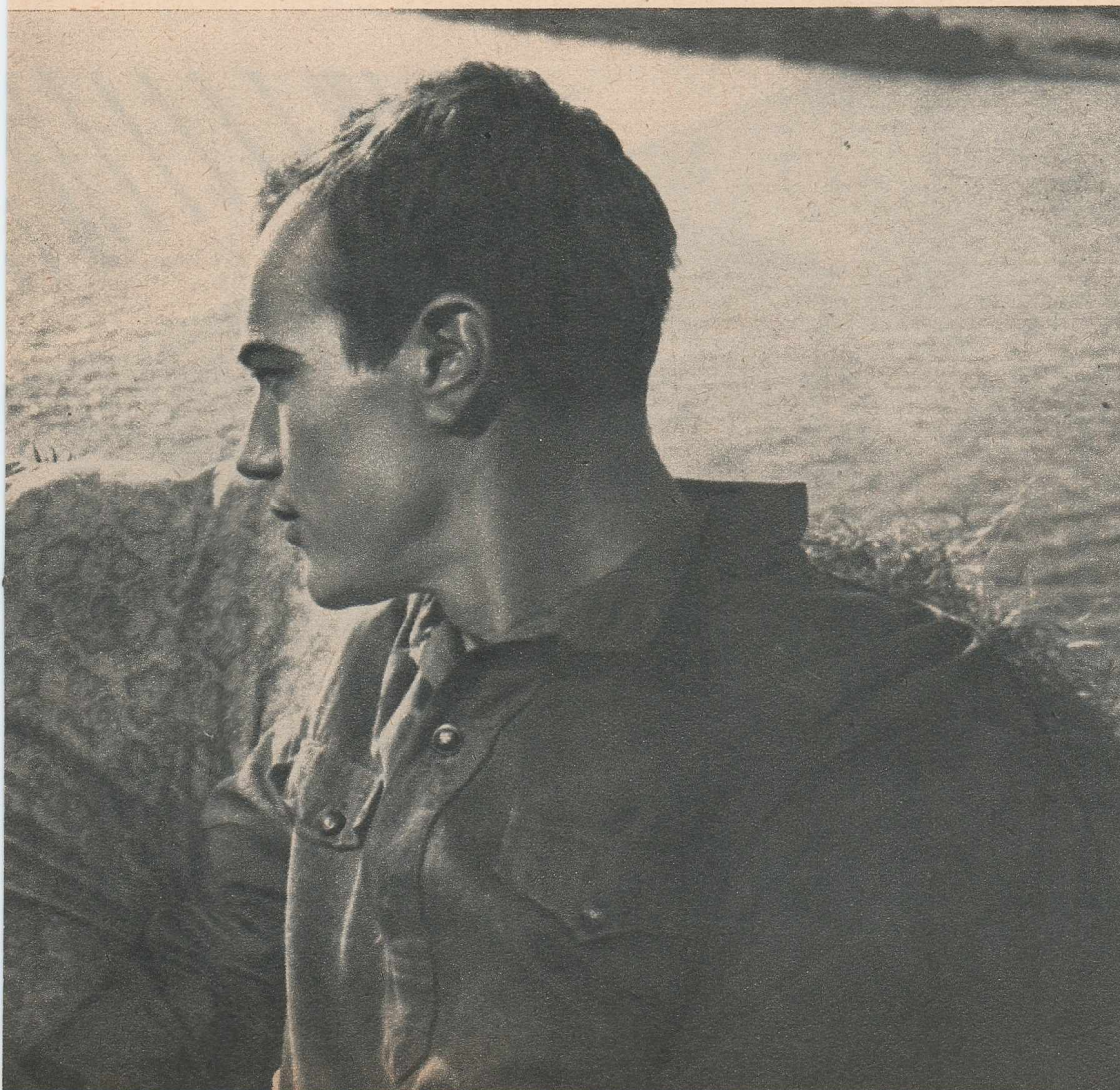
E a treia vară a anilor în flăcări. Oamenii încep să se întorcă de pretutindeni de unde îl aruncase războiul. S-a întors din pribegie și tinăra Maria. Cu câtă nerăbdare așteaptă întâlnirea cu Pavel, bărbatul ei! Dar nu i-a fost sortit să-l mai găsească în viață... (în rolul Mariei: Zinaida Kirienko).



Cu câtă jale privește Uliana (actrița S. Jgun) clasa din școala pustită de fasciști și pe bieții copii, pe chipurile cărora se citesc suferințele îndurate în anii războiului.

Nunta lui Ivan Orliuk și a Ulianei a avut loc în satul natal, distrus de cetro-pitorii hitleriști. Au venit să-l felicite tovarășii de arme și de luptă ai lui Ivan, în frunte cu generalul Glazunov (actorul Boris Andreev), alături de care a străbătut drumul glorios de la Stalingrad pînă la Nipru.

Oamenilor în flăcări



În ziua nunții, Uliana și-a scos mantaua soldătească pe care a purtat-o câțiva ani, îmbrăcându-și veșmintul simplu de nuntă al mamei sale: o bluză albă, o fustă roșie de mătase și un șiraq de măgele...

Din mîna lui Ivan Orliuk, mîna care ținuse pînă atunci arma, ogorul va primi, în primăvara lui 1944, sămînța binefăcătoare a grîului. Sînt primele semănături pe pămîntul eliberat.



CUM SĂ ARATE

ORASUL NOSTRU?

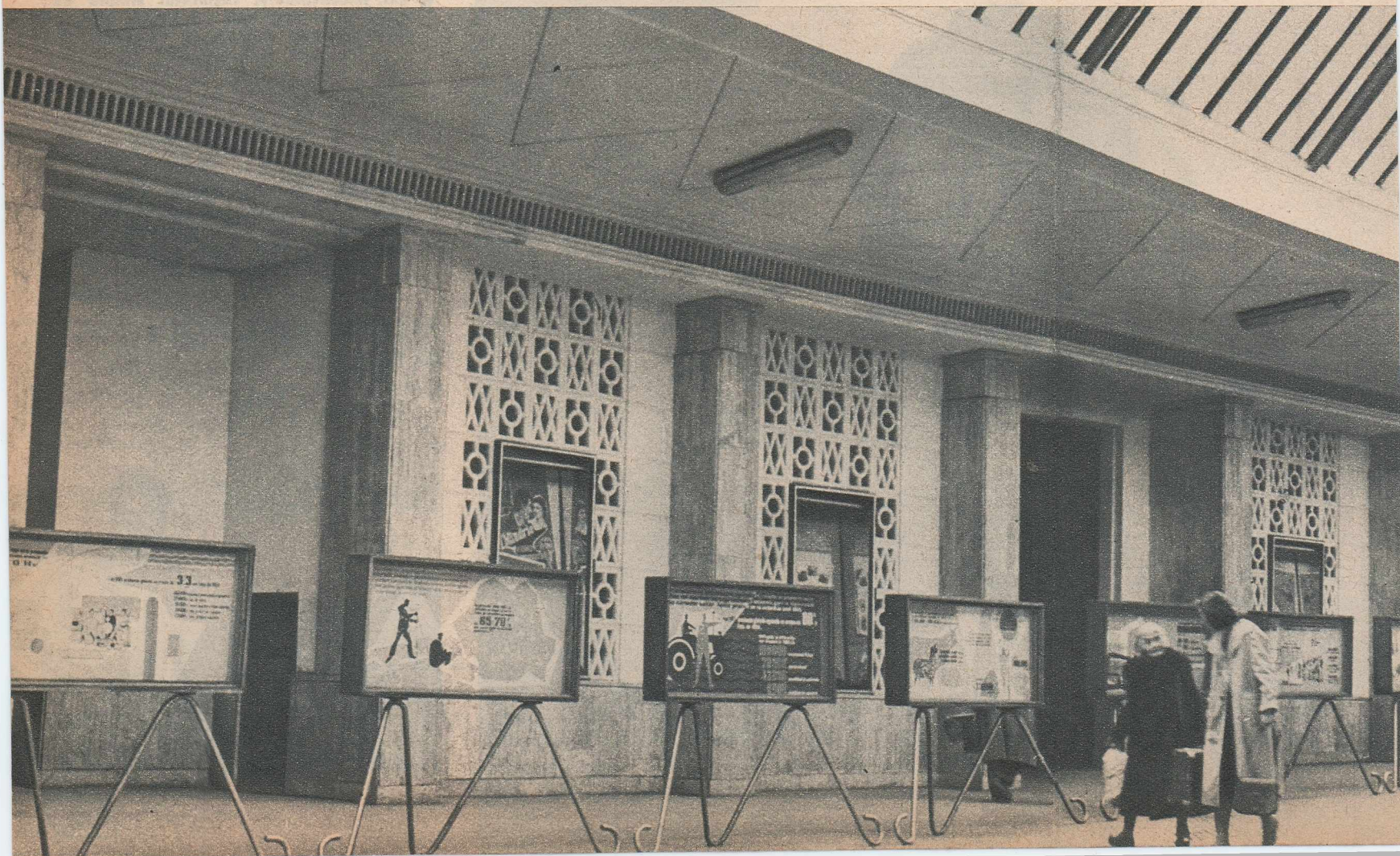
Ancheta inițiată de revista „Flacăra” a suscitat un viu interes în rândurile cititorilor noștri. La redacție ne sosesc scrisori în care aceștia își exprimă diferite puncte de vedere în legătură cu problema înfrumusețării orașelor

noastre. Publicăm în acest număr doar două din opiniile exprimate. Dar paginile revistei rămân deschise tuturor cititorilor, din toate orașele țării noastre, care au de spus un cuvânt în ancheta pe care am întreprins-o.

Mecanicul de locomotivă EMANOIL BOZIANU ține să pună în discuție câteva probleme:

„Ați fost desigur și dv. în ultima vreme prin Gara de Nord. Și ați observat probabil că, în general, aspectul gării a câștigat foarte mult prin renovarea și revopsirea în vernil a întregii armături feroase din marele hol: acesta pare acum mai vesel, mai spațios, mai luminos și mai curat. Păcat însă de un lucru: prima impresie a călătorului străin, când se lovește de chioșcurile de reviste sau de răcoritoare de pe peronul propriu-zis, este una sumbră. Aceste chioșcuri nu mai sînt „la zi”, nu ne mai reprezintă. Lipsite de stil și învechite, ele păcătuiesc și prin faptul că sînt așezate de-a curmezișul peronului și stînjenesc circulația. Propun înlocuirea acestor chioșcuri rotunde cu chioșcuri rectangulare din masă plastică și nichel (ca cele fotografiate în revista „Flacăra”) și care să fie cît mai bine amplasate.

Îmi place afișajul care împodobește holul cu deschidere spre Calea Griviței. Îmi par elegante mai cu seamă firidele, practicate în perete și închise prin vitrine de sticlă, pentru afișe de cinematograf. Îmi place mult și stilul graficei publicitare a afișelor din acest hol, ilustrînd prevederile planului de șase ani. Dar în timp ce acest afișaj





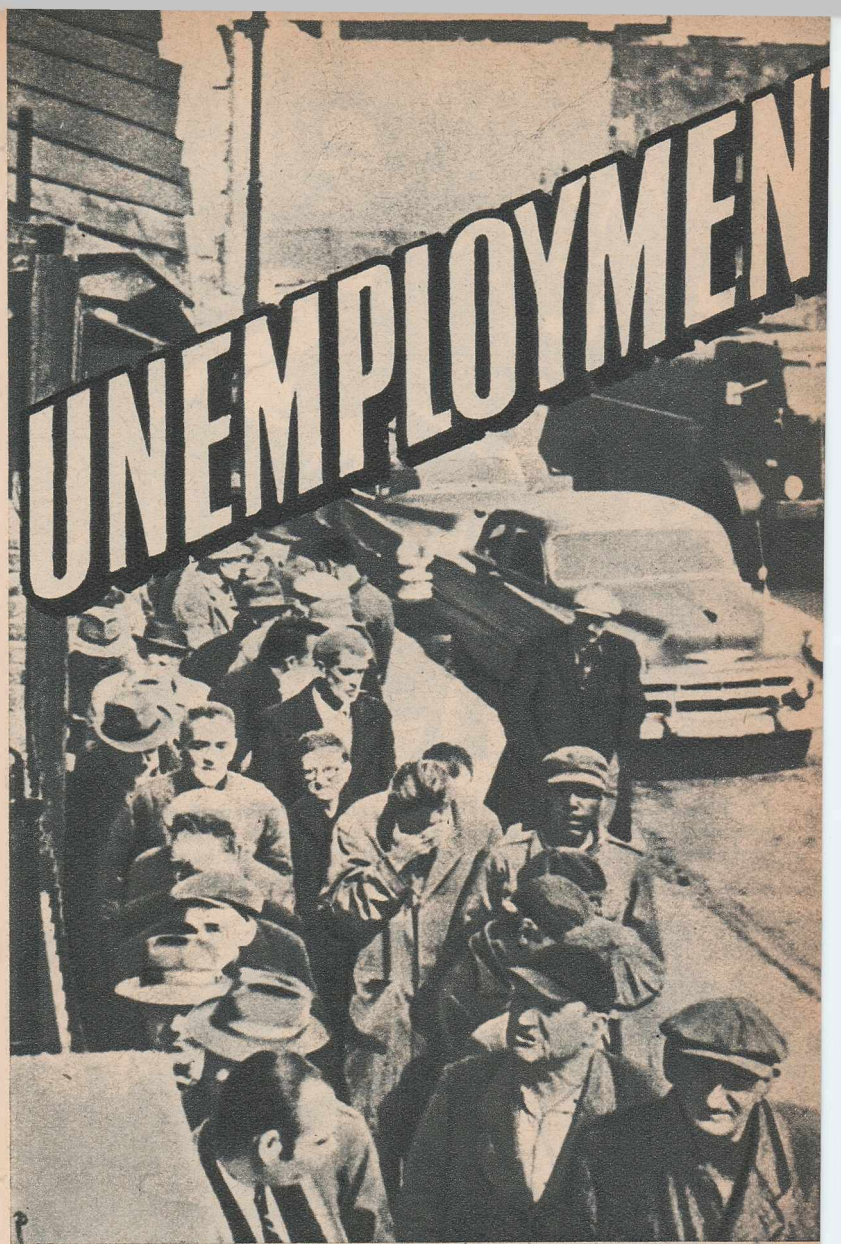
abundent împodobește holul ce dă în Calea Griviței, un alt hol, cel cu ieșirea spre „Monumentul eroilor C.F.R.“, e complet gol! Punctați „ritmic“ de aparate de telefon public, pereții sînt despuiți, fără un afiș, fără un ornament, fără urmă de preocupare decorativă — cum rar se mai întîmplă la noi! De ce? Să ne îngrijim cu dragoste și cu atenție de aspectul gărilor noastre: sînt doar prima noastră carte de vizită pentru cel ce vine înția oară într-o țară sau într-un oraș ce-i este necunoscut!“

Iată părerea lui TUDOR COMĂNICI, modeller la atelierele „Grivița Roșie“:

„Vreau să mă refer la problema (pe care a ridicat-o de altfel și revis-

ta „Flacăra“) standurilor și gherelelor prin care se desfac în stradă diverse produse — cărți, covrigi, înghețate etc. Aceste standuri sînt, după părerea mea, un lucru indispensabil, iar în timpul zilei — cînd se află în plină activitate — au chiar pitorescul lor. Dar seara, cînd această activitate încetează și ele devin niște simple lăzi vopsite, standurile încep să apară ca un balast al străzii. Dacă ele ar fi vehiculabile — atașabile la bicicletă — am scăpa ușor de prezența lor după orele de folosință. Nu s-ar putea oare organiza un sistem de vehiculare și de garare a lor în remize speciale? Dar chiar și pînă atunci, dacă am fixa aceste lăzi pe roțile, seara ele ar putea fi adăpostite în ganguri, în curți sau la marginea spațiilor verzi — în locuri dinainte prevăzute și rezervate.

Aș mai dori să spun un cuvînt și în privința afișului. Dacă afișajul nostru de agitație politică devine din ce în ce mai bun, nu același lucru putem spune despre pancartele cu avizuri educative. Îmi vine în minte, bunăoară, o pancartă pe cheiul Dîmboviței, în fața podului Mihai Vodă, avertizînd: „Nu aruncați gunoi pe taluzurile Dîmboviței... etc.“ Afișul acesta e atît de mare, de stîngaci, de împovărător, încît la rîndul lui devine și el un fel de deșeu. Mă gîndesc și la un alt placat care se întîlnește pe șoseaua Kiseleff. „Nu“ — ca un numitor comun — iar în continuare: „rupeți rabatele cu flori“, „călcați pe iarbă“, „deteriorați băncile“ etc. Placatul acesta așezat în iarbă e atît de greoi, de mare, încît devine un prost avocat în apărarea frumuseților naturii. Pentru frumusețe să pledăm cu frumosul!“



GIGANTUL Nr.1 AL S.U.A.

Un gigant străbate America. Marile ziare îi consacră nenumărate coloane. Emisiunile radiofonice îi dedică numeroase ceasuri. Gigantul acesta este ceea ce se cheamă în America UNEMPLOYMENT — ȘOMAJUL. Pînă și atunci cînd vorbește președintele Kennedy, corespondenți dornici de statistici numără cu atenție: de cîte ori a pronunțat azi președintele cuvîntul „șomaj“?

Există statistici și statistici. Dacă domnul Kennedy ar consacra fiecăruia dintre șomerii existenți azi în America cîte un singur minut (întrebîndu-l de pildă: „Ce faci, Tom? Ce-ai mîncat azi?“), i-ar trebui pentru asta mai bine de 11 ani — timp în care nu și-ar putea îngădui nici somn, nici ore de masă, nici conferințe de presă. Căci în S.U.A. sînt azi 5.800.000 șomerii...

Azi muncitorii americani se ridică împotriva acelorși dușmani ai lor — mizeria, discriminările, șomajul — ca în urmă cu șapte decenii și jumătate, cînd puternicele acțiuni greviste ce au culminat cu greva generală din 1 Mai 1886, de la Chicago, au făcut ca 1 Mai să devină zi tradițională a solidarității proletare.





Pe Broadway, în umbra reclamelor care te îndeamnă să dai copiilor ciocolată, pot fi văzute adesea scene ca aceasta: părinții șomeri își arată trecătorilor copiii slabi, zdrențuiți, triști... Pînă la ciocolată, cît de dulce ar fi măcar o bucată de piine...



— Cît costă să dormi o noapte aici?
— 50 de cenți, zdrențăroșilor — le-a răspuns stăpînul azilului de noapte.
Și cei doi muncitori portoricani din New York au trebuit să-și caute adăpost pentru o noapte, sub o scară. Cînd n-ai de lucru luni și luni în șir, infima sumă de 50 cenți constituie o adevărată avere.

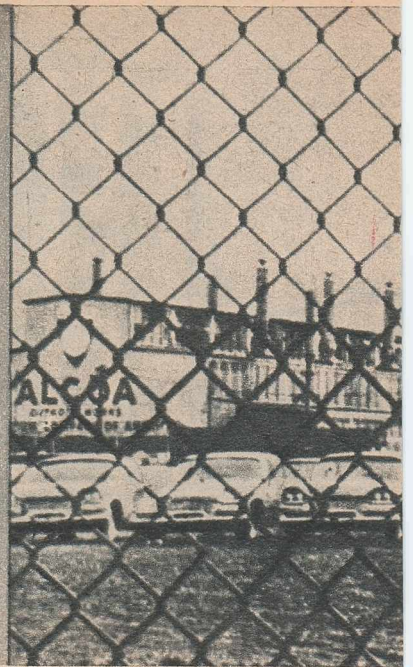
Directorii de închisori se plîng: „Nu mai putem face față vagabonzilor”. Dar „vagabonzii” sînt în marea lor majoritate șomeri. Infamețaji și hăituiți, ei preferă uneori și închisoarea, știind că cel puțin acolo ar fi ferii pentru o bucată de vreme de foame și de frig.



Șomerii, mașinile nevîndute și bossii sindicali

„General Motors” și „Chrysler” au închis porțile usora dintre uzinele lor: 60.000 de oameni au rămas fără lucru. „Chevrolet” (din Ohio) a concediat 4.000 de muncitori. „Ford” intenționează să închidă fabricile din Minnesota și Pennsylvania: 10.000 de muncitori vor fi aruncați în stradă. Stocul de automobile tip 1961 nevîndute se ridică încă de pe acum la un milion.

În eleganta stațiune Miami Beach (Florida), într-un hotel în care o cameră costă pe zi cît salariul pe o săptămîină al unui muncitor calificat, s-au întrunit liderii marii uniuni sindicale americane A.F.L.-C.I.O., în frunte cu George Meany. După zece zile de ședințe aglomerate cu banchete și distracții de rigoare, cei 29 de lideri ai comitetului executiv A.F.L.-C.I.O. au constatat că în casierie nu mai sînt bani și au hotărît să... mărească cotizațiile membrilor de sindicat. După care și-au încărcat bagajele în luxosoasele lor limuzine și au plecat spre casă. Automobilele purtau mărcile „General Motors”, „Chrysler”, „Chevrolet”, „Ford”...



Șomajul cronic de masă, șomajul ce crește văzînd cu ochii, își pune pecetea pe întreaga viață economică a țării „tuturor posibilităților”, realizînd astfel încă un... record american.

EXISTĂ O GEOGRAFIE A ȘOMAJULUI AMERICAN: mai mult de jumătate din regiunile industriale ale țării sînt considerate regiuni cu un număr mare de șomeri; 20 de regiuni (printre care marile centre Detroit sau Pittsburgh) sînt considerate regiuni cu „depresiune economică cronică”.

EXISTĂ O DEMOGRAFIE A

conducerii sindicatelor A. F. L. - C. I. O.,).

„Soțul meu nu lucrează de șase luni, iar noi avem 4 copii. Nici eu, nici el nu putem găsi de lucru și copiii vor de mîncare” (Din cele spuse de soția unui oțelar din orașul Johnstown unui colaborator al revistei „United States News and World Report”). „Aceasta este îngrozitor!” (Exclamația unui șerif din districtul Mingo — Virginia de Vest, care a văzut pe copiii șomerilor căutînd hrană în lăzile de gunoi).

„Constat o subalimentație tot mai pronunțată la copii și o anemie tot mai puternică la adulți. Toți copiii sînt piperniciți, slabi, te izbește

ORAȘUL ȘOMER

„Orașul Uniontown, situat în centrul terenurilor carbonifere din statul Pennsylvania... și împrejurimile sale depind acum de ajutorul de șomaj. Mii de persoane de-abia realizează minimul de existență.

...O familie din oraș își dărîma în acel moment poarta din fața casei pentru a o folosi ca lemn de foc... Mulți copii nu au putut ieși din casă deoarece nu au avut ghetă”.

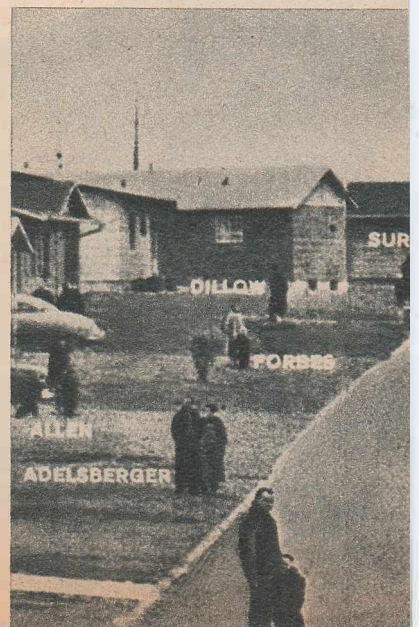
(Dintr-un reportaj publicat în ziarul „Daily Telegraph”)

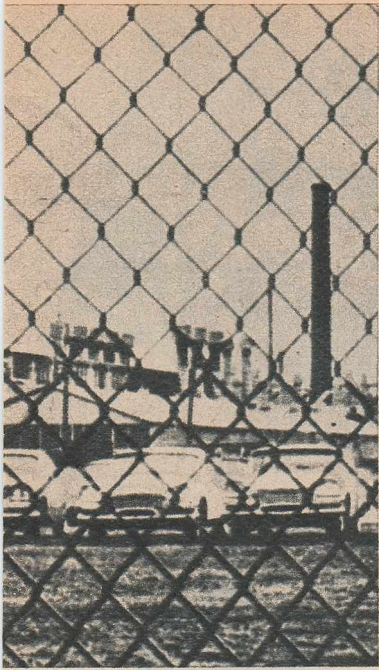
ȘOMAJULUI AMERICAN: la fiecare 13 muncitori unul n-are de lucru.

EXISTĂ O „ANATOMIE” A ȘOMAJULUI AMERICAN: dacă la albi proporția șomerilor e de 1 din 13, la negri ea reprezintă 1 muncitor din 7; din fiecare 7 șomeri americani, unul este un tînăr sau o tînără care nici n-a împlinit 19 ani...

Despre șomaj se scriu articole în S.U.A., se tipăresc rapoarte. Dar oricît de neagră ar fi cerneala cu care se tipăresc toate acestea, poate ea să redea adevărata imagine a monstrului gigant care apasă viața șomerilor și a familiilor lor?

„În fiecare zi 7.000 de familii americane depășesc termenul de a mai beneficia de ajutorul de șomaj” (dintr-un raport recent al





paloarea lor. Nu sînt prea sãna-
toși. Rahitismul? Da..." (Din de-
claratiile d-rului William Wilker-
son, șeful Centrului medical din
Ralley-Boon, după ce a vizitat
numeroase familii de șomeri).

Gigantul se hrãnește cu nãdejdea
din inimile femeilor, cu nervii
bãrbaților, cu singele și oasele co-
piilor.

Între timp, oficialitãțile sînt
ocupate sã-i stabileascã definiția
filologicã: recesiune sau depresiune?
Problema o lãmuresc nu pseudos-
specialiștii, ci Mac și Tosh, doi
muncitori americani, care dialo-
gheazã pe aceastã temã în ziarul
sindicatelor minierilor și lamino-
riștilor „Mine-Mille Union”: „Care
e diferența dintre recesiune și de-
presiune?” — întrebã Mac într-o
caricaturã din acest ziar. Tosh
rãspunde: „Cînd vecinul tãu este
concediat se cheamã cã e recesiune,
dar cînd concedierea te atinge pe
tine însuși, atunci se cheamã cã
este depresiune”. Recesiunea a
și cuprins 5.800.000 de vecini...

Depresiunea pîndește încã peste
2.500.000 oameni, cãci dupã pro-
noscicul ministrului Muncii din
S.U.A., anul viitor numãrul șo-
merilor va trece probabil de 8
milioane oameni. America, țara
capitalistã cea mai dezvoltatã din
punct de vedere industrial, nu
poate asigura de lucru cetățenilor

sãi. America, țara capitalistã cea
mai bogatã, nu poate asigura pîinea
muncitorilor sãi. Pe cine poate
mulțumi sãptãmîna „redușã” de
lucru? (cu reducerea corespunzã-
toare a salariului). Cine poate fi
satisfãcut de „ajutoarele” de șomaj?
(care, la rîndul lor, sînt tãiate dupã
un timp oarecare de la încetarea
lucrului).

„Sînt energic și sãnãtos — scrie
un șomer ziarului „The Worker”.
Sînt însetat de o muncã zilnicã
cinstitã, dar nu gãesc altceva decît
cîștiguri ocazionale. Cred cã mã
fac interpretul pãrerii majoritãții
tovarășilor mei șomeri, spunînd

Fotografia aceasta, reproducã din
revista elvețianã „Schweizer Illus-
trierie”, înfãțișeazã familii de șomeri
din orașul Memphis (statul Tennes-
see — S.U.A.), sînd la o coadã pentru
a obține niscaiva ajutoare din „rezer-
vele federale” de alimente.

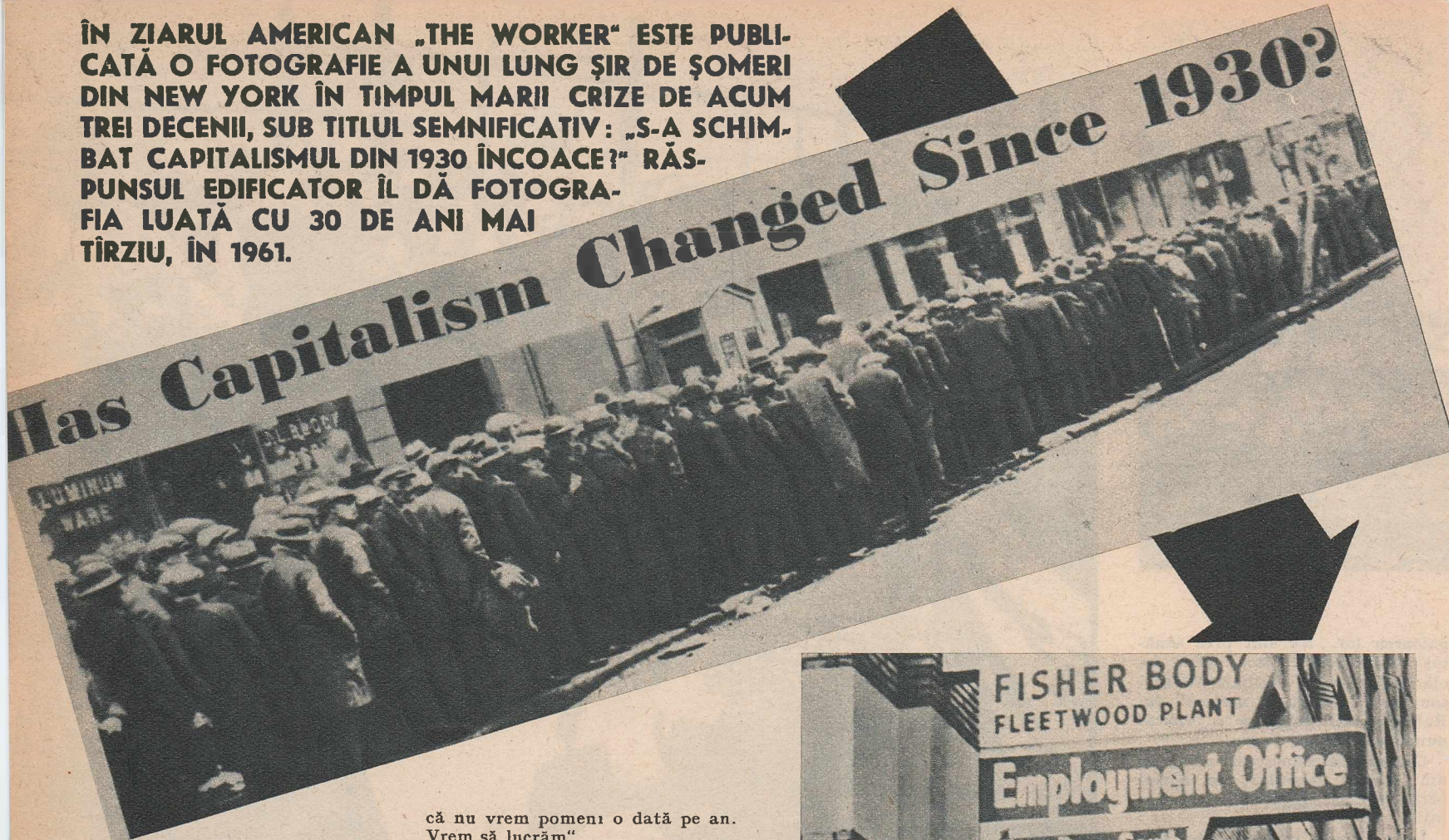
E undeva în S.U.A. un orașel: Pekin (21.850 locuitori). Oamenii
lucreazã la fabrica de tractoare de aici și locuiesc în case de lemn (mai
mult barãci), pentru care vor plãti rate pînã la adînci bãtrîneji. Dar uzina
își restrînge producția și oamenii simt cã cineva atenteazã la acoperișul,
la liniștea lor... Fotoreporterul revistei americane „Life” i-a fotografiat pe
cel din Jefferson Street. O fotografie care vorbește singurã: cei ce stau
în mijlocul strãzii au și fost concediați; cei ce stau pe iarbã în fața caselor
lucreazã doar patru zile pe sãptãmînã; cei ce stau lipiți de pereții caselor
încã mai au de lucru; încã...

Schweizer
Illustrierte
Zeitung

LIFE



ÎN ZIARUL AMERICAN „THE WORKER” ESTE PUBLICATĂ O FOTOGRAFIE A UNUI LUNG ȘIR DE ȘOMERI DIN NEW YORK ÎN TIMPUL MARI CRIZE DE ACUM TREI DECENII, SUB TITLUL SEMNIFICATIV: „S-A SCHIMBAT CAPITALISMUL DIN 1930 ÎNCOACE?” RĂSPUNSUL EDIFICATOR ÎL DĂ FOTOGRAFIA LUATĂ CU 30 DE ANI MAI TÎRZIU, ÎN 1961.



WHERE UNEMPLOYMENT IS HIGHEST NOW

Industry	Number of Workers Unemployed	Per Cent of All Workers in the Industry
Construction	636,000	16%
Steel, other primary metals	173,000	14%
Mining, fishing, lumbering	82,000	13%
Shoebur, wood products	71,000	13%
Clothing manufacturing	155,000	12%
Furniture	36,000	10%
Automotive	91,800	9%
Textile mills	73,000	8%
Food manufacturing	133,000	8%
Railroads	78,000	8%
Iron implements, other mechanical machinery	107,000	7%
Stone, clay and glass manufacturing	42,000	7%
Fabrics and metal manufacturing	74,000	7%
Appliances, other electrical machinery	90,000	6%
Retail and wholesale trade	654,000	6%
Ferrous	282,000	6%
Lumber, paper, other service industries	604,000	5%

Tabelul de mai sus, reprodus dintr-un număr recent al revistei „U. S. News and World Report”, înfățișează sectoarele cu șomajul cel mai ridicat în S.U.A.: construcții; oțel și alte metale principale; industria extractivă minieră; sectorul piscicol și economia forestieră; cherestea și produse lemnoase; industria de confecții; mobilă; automobile; fabrici textile; industria alimentară; căi ferate; unelte agricole și alte mașini; cariere de piatră; industria porțelanului și a sticlei; industria de laminat; aparate și alte mașini electrice; comerțul cu amănuntul și ridicata; agricultura; spălătorii, hoteluri și diferite servicii industriale. Cele două coloane indică numărul șomerilor din ramura respectivă și procentul acestora față de totalul muncitorilor pe ramură.

că nu vrem pomeni o dată pe an. Vrem să lucrăm”.

Anul trecut, oțelăriile din S.U.A. au lucrat la un moment dat cu jumătate din capacitatea lor. Dacă dorința oțelărilor de a lucra ar fi satisfăcută, în câte case de șomeri n-ar pătrunde pîinea?

14 milioane de familii (adică peste un sfert din cetățenii Statelor Unite) locuiesc în case insalubre. Dacă s-ar da curs dorinței zidarilor de a lucra, câte familii n-ar putea locui în case sănătoase?

E drept că, îngrijorat probabil de soarta concetățenilor săi, miliardarul Nelson Rockefeller a propus nu demult un vast program de construcții: pe lângă fiecare casă americană ar urma să fie săpat un adăpost antiatomic care, nedepășind dimensiunile unui cavou, ar urma să coste între 75 și 100 dolari. Iată însă că un american simplu, Richard Hewsing din Rutteford (statul New Jersey), respingînd soluția Rockefeller, scrie în „New York Herald Tribune”: „...Cred că ar fi mai bine dacă jumătate din banii aruncați în vînt pentru materiale militare... ar fi folosiți pentru a asigura munca milioanei de șomeri...”

Nu adăposturi împotriva unui inexistent dușman, ci adăpost împotriva gigantului-șomaj care străbate cu pași grei America — iată ce cer astăzi americanii...

Radu ȚIULESCU



1961

ȘOMAJUL CRONIC

„Situația devine mai proastă, nu mai bună. Ignorînd-o am putea face un mare rău. Anomalia constă în aceea că șomajul și nefolosirea brațelor de muncă cresc continuu. Nimic nu poate fi mai dăunător decît să pierdem din vedere această problemă”.

(Dintr-un articol apărut recent sub titlul „Șomajul cronic” în „New York Herald Tribune”)

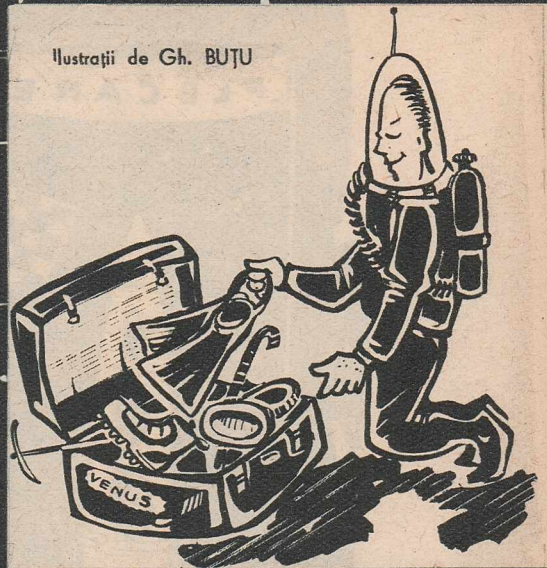
PERSPECTIVE

Ministrul Muncii al S.U.A., Goldberg, despre situația din luna ianuarie: „Peste jumătate din cele 150 de centre industriale principale sînt trecute în prezent în mod oficial în categoria «regiunilor mizere»”. Conducătorul sindicatului din industria de automobile și avioane, Walter Reuther, despre perspectivele lunilor ce vin: „Anul viitor numărul șomerilor va spori la 8 milioane”...

Ghid pentru cosmonautii amatori

de A. DĂNILĂ

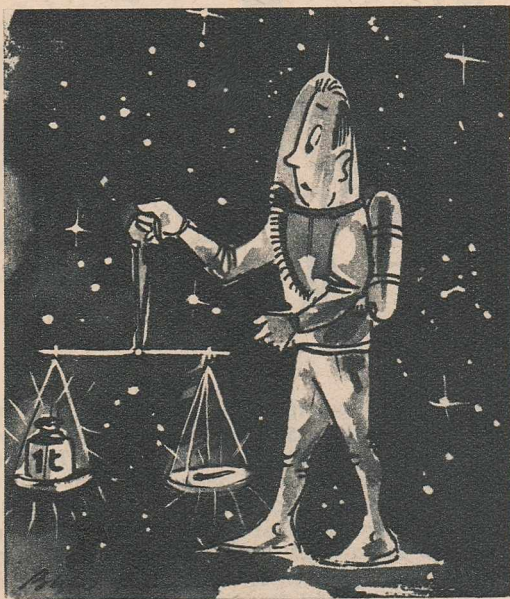
Ilustrații de Gh. BUȚU



Stimatul meu prieten,

Toate călătoriile — oricât de îndepărtate ar fi — încep în intimitatea camerelor. Nevasta îți aranjează frumos lenjeria în geamantan, tu-l răscolești încă o dată — spre supărarea ei — să vezi dacă n-a uitat ceva și, ca să-i domolești suspinele, îi promiți ca la fiecare escală să-i trimiți cel puțin o ilustrată. Apoi, ca orice călător care se respectă, deschizi atlasul, parcurgi visător cu degetul itinerarul, răsfoiești niscaiva albume fotografice, te informezi în prospectele turistice și apoi te culci împăcat ca orice om bine informat.

Asta — ca să întrebuițezi propriile tale cuvinte — a fost! Într-adevăr... „Ce trebuie să știe însă un călător care pleacă în Cosmos”—mă întrebi.



Vai, dar prea te grăbești! Abia s-a întors Gagarin. Și apoi, din câte știu, nici măcar nu faci gimnastică dimineața ca să ai condiție fizică. Păi cum vrei?...

Nutrind o sinceră simpatie pentru dumneata, m-am străduit totuși să-ți alcătuiesc un mic ghid pentru călătoria pe care o proiectezi. Călătoria pe care vrei s-o faci pînă la „Norul mic al lui Magellan” este cam lungă. Micul meu ghid o să-ți dezlege câteva „mistere” și dacă n-o să le afli pe toate, mă iartă. Numai Pico dela Mirandola spunea că știe tot ce se poate ști. Acum câteva sute de ani îi dădea mina...

După ce ai citit cu atenție rîndurile care urmează și ai meditat îndelung asupra lor, n-ai decît, vorba lui Gagarin, să mergi la sindicat și să-ți ridici biletul pentru... Cosmos. Din partea mea, imponderabilitate plăcută!

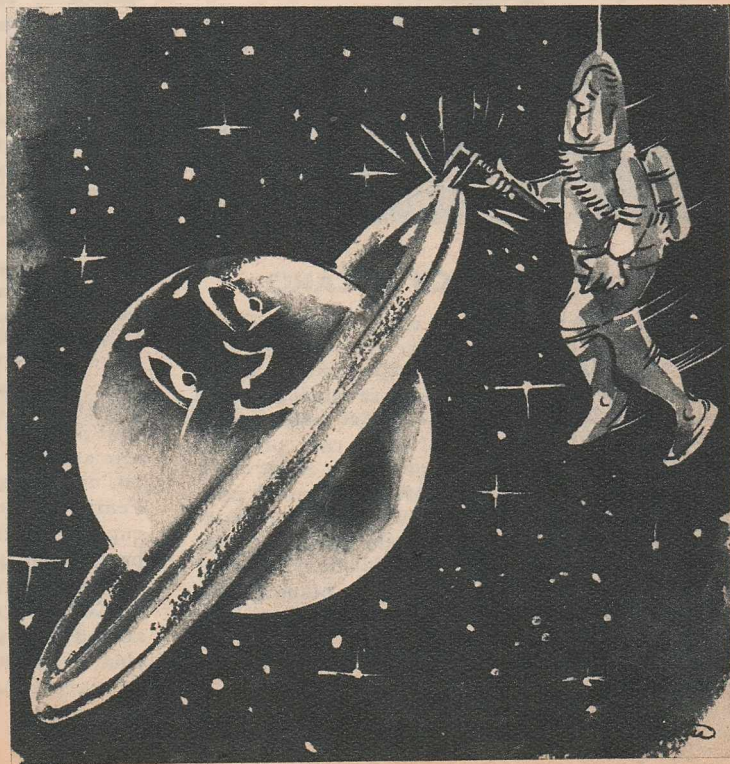
UN CHIBRIT DE O TONĂ

Cînd vorbim de stele, în general, ne închipuim aștri de mărimea Soarelui nostru, care să strălucească fierbinte în bezna cosmică. Să nu vă imaginați însă că toate stelele au aceeași mărime sau aceeași temperatură. În mod normal, temperatura stelelor variază de la 30.000° (o temperatură destul de obișnuită) pînă la 2.000° (o temperatură de acum scăzută). Și spunînd scăzută nu greșim de loc, căci sînt unele stele care pot atinge temperaturi de 140.000°. E drept că acestea sînt foarte rare, dar...există! Din acest punct de vedere, Soarele nostru este o stea foarte puțin „caldă”, neavînd decît circa 6.000° la suprafața sa. Ca dimensiuni, Soarele este tot de talie mijlocie. Se cunosc stele cu diametre mult mai mari ca al Soarelui, așa-numitele „supergigantice”. De pildă „Betelgeusa” are un diametru de 460 ori mai mare ca al Soarelui, iar VV Cefeu un diametru de 1.000 ori mai mare. În interiorul lui VV Cefeu putem așeza fără grijă Soarele cu orbitele planetelor sale, inclusiv Jupiterul depărtat de Soare cu peste 777 milioane km. Există însă stele pitice, al căror diametru este aproape cît jumătate din diametrul Pămîntului. Una dintre ele este steaua lui Kuiper. Vorbînd de dimensiuni trebuie menționat un lucru: cu cît steaua este mai mare, cu atît densitatea ei este mai mică, și invers. Dacă, vorbînd prin absurd, am putea lua steaua VV Cefeu și am aduce-o pe Pămînt, pusă pe apă ar pluti ca un dop de plută. În schimb, dacă am umple o cutie de chibrituri cu substanță din interiorul stelei lui Kuiper și am încerca să o cîntărim, talerul balanței l-ar putea echilibra doar un vagon de marfă de 50 de tone, iar un chibrit fabricat din substanța acestei stele ar cîntări o tonă. Atenție deci! Cine va zbura vreodată în direcția stelei lui Kuiper și va voi să aducă vreo mostră de acolo, să nu uite să-și întărească bine buzunarele!

NOPTI SATURNIENE

Inelul lui Saturn este o formațiune excepțională în întregul nostru sistem planetar. Dimensiunile inelului sînt enorme. În lățime el măsoară circa 2,3 raze planetare (inelul e format de

fapt din trei inele concentrice, care se rotesc cu viteze diferite în jurul planetei, cel mai depărtat aflîndu-se la o distanță de 137.500 de kilometri). Grosimea inelului în schimb este excepțional de mică — 15-20 kilometri — din care cauză este aproape transparent. Prin el se pot vedea stelele care au lumină mai puternică. Curios e însă faptul că inelul nu este format dintr-o masă compactă, ca un corp solid, ci dintr-un număr incalculabil de mici sateliți separați între ei și care se rotesc cu înălțime în jurul planetei. Dimensiunile acestor particule materiale sînt de la cîteva zecimi de microni și pînă la cîteva zeci de centimetri. Particulele acestea, mai ales cele care fac parte din inelul cel mai apropiat, datorită atracției intră treptat-treptat în atmosfera planetei, unde se aprind și ard ca niște artificii gigantice. De aceea nopțile saturniene trebuie să fie de o frumusețe inegalabilă. Primii călători cosmici care vor poposi pe această planetă vor putea admira priveliști nemaîntîlnite. Imaginați-vă o noapte pe Saturn! Închipuți-vă bolta cerească, străbătută de o pală luminoasă care se arcuiește dintr-un capăt la altul, ca o imensă diademă presărată cu o sumedenie de pietre prețioase. Clipă de clipă, artificii luminoase își aprind stelulele care, licărind cu putere, se risipesc





ca o ploaie din înalțuri, dându-ne imaginea unui minunat joc de artificii. Toată întinderea cerului, învăpăiată de lumină și presărată cu mari globuri luminoase — cei nouă sateliți ai lui Saturn — are un aer festiv, de mare sărbătoare. Și peste tot, îmbrăcînd lucrurile într-o nefirească culoare, se așterne molcomă o lumină difuză și îmbietoare.



A „AVENUZA” CU BOCANCI...

Mult timp s-a presupus că suprafața planetei Venus este acoperită de un imens ocean fără țărmuri. De curînd însă, explorîndu-i suprafața cu ajutorul radiolocației, savanții au ajuns la concluzia că ea nu este complet netedă și că prezintă ridicături și umflături care probabil nu-s altceva decît porțiuni de uscat. Acest lucru este foarte important, deoarece viitoarele nave cosmice, cu care nu peste mult timp vom călători spre Venus, vor avea unde „avenusa”. Cei dintre dv. care și-au pregătit „labele de înot” și „ochelarii”, pe considerentul că planeta este acoperită numai de apă, s-au pripit. Ar fi bine să-și bată și ținte la bocanci, căci după cum se vede vor avea destule drumuri de străbătut și pe uscat.

COSMOGARA VA FI LA POLI

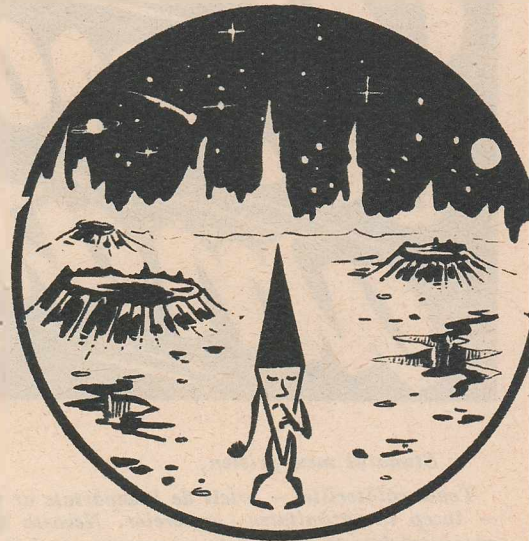
Viitoarele nave cosmice, cînd vor lua startul pentru a zbura spre alte planete ale sistemului solar, nu vor putea să se îndrepte spre țintă oricum. Ele vor trebui să se îndepărteze de Pămînt zburînd de-a lungul unei verticale care să treacă prin poli. Și de-abia de la înălțimea de 60.000 km vor putea să-și schimbe traseul și să se îndrepte spre ținta propusă. Ce determină o asemenea traiectorie ciudată? Zonele de radiații din jurul Pămîntului, care nici n-au fost bănuite înainte. Acum însă, cu ajutorul datelor furnizate de sateliții artificiali și de rachetele cosmice, ele au fost precis determinate. Prima zonă, formată din protoni de mare energie (circa 100 milioane electronvolți), se întinde ca un brîu în jurul Pămîntului, la o înălțime cuprinsă între 500 și 6.000 kilometri. Situată în regiunile ecuatoriale, ea are o lățime relativ mică, acoperînd cîte 35 grade de latitudine de o parte și de alta a ecuatorului. A doua zonă, de forma unei imense potcoave, se întinde deasupra primei zone, sprijinindu-se pe atmosfera înaltă a Pămîntului în regiunea latitudinilor cuprinse între 55 și 65 grade, de o parte și de alta a ecuatorului. Zona începe de la înălțimea de 12.000 kilometri și atinge maximul intensității radiației la 24.000 kilometri. Această radiație scade apoi treptat cu înălțimea și pe la 60.000 km se pierde în radiația cosmică obișnuită. Cea de-a doua zonă este formată în special din electroni care au o energie de cîteva zeci de mii de electronvolți. Descoperirea acestor zone a pus problema pericolului radiațiilor pentru viitorii cosmonauți. O navă cosmică care ar trece prin ele ar fi supusă unei radiații de aproape 10 roentgeni pe oră, cantitate mortală chiar în condițiile unei puternice protecții, maximul suportat de un corp omenesc fiind de 0,3 roentgeni pe săptămîină! Și atunci, soluția salvatoare este aceea de aocoli zonele și a părăsi Pămîntul pe un culoar ales riguros deasupra polilor. Pentru navele cosmice care se rotesc la înălțimi cuprinse între 300-400 km, aceste zone nu prezintă un pericol prea mare, radiația avînd o concentrație suportabilă.

Cei mai friguroși dintre noi nu se prea bucură auzînd de startul de la poli! Dar mai tîrziu, cînd se vor descoperi noi materiale de protecție, navele cosmice vor putea străbate fără frică

zonele de radiații, căci nimic nu va mai primejdi viața echipajelor lor.

BUSOLA SELENARĂ

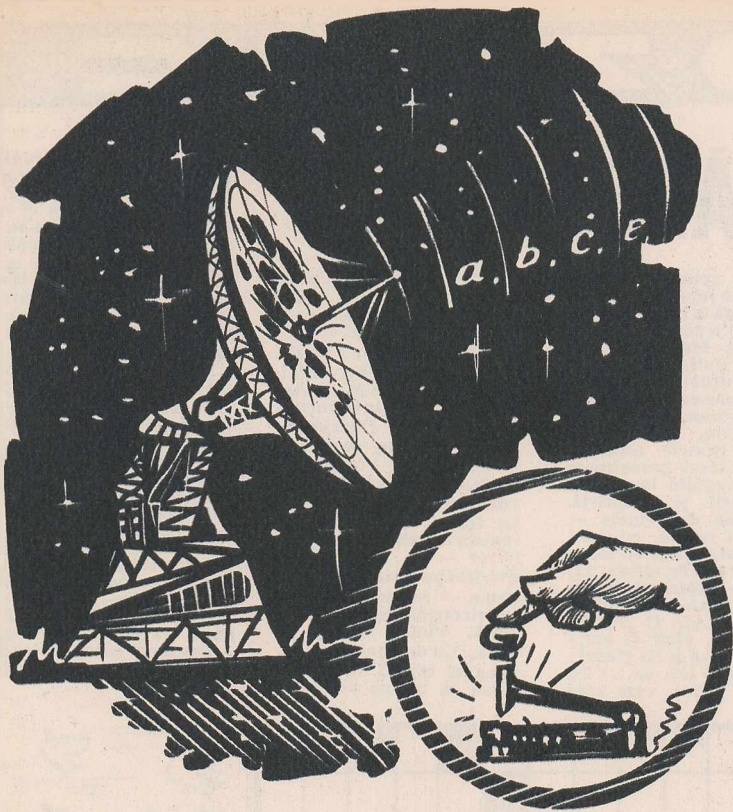
Cînd veți pleca în excursie pe Lună nu este nevoie să vă luați cu dv. busola. Acest străvech instrument pămîntesc de orientare, bazat pe proprietățile acului magnetic care indică nordul sau sudul, nu are nici o valoare pe Lună întrucît, neavînd cîmp magnetic, nici busola nu ne va putea indica vreo direcție. Această curiozitate a satelitului nostru natural nu i



primit încă o explicație plauzibilă. Probabil că misterul va fi lămurit de-abia după ce se vor întreprinde cercetări la fața locului. Fiți pre-văzători, deci, și nu vă depărtați prea mult de rachetă! Riscați să vă rătăciți! Singurul mijloc de orientare și ghidare pe Lună vor fi probabil undele radio, care vor dirija de la distanță expedițiile prin intermediul unor radiofaruri construite special în acest scop.

CUM SĂ NUMĂRĂM STELELE?

În anecdotele de circulație curentă, există una în care un glumeț, întrebînd cîte stele sînt pe cer, răspunde fără să clipească: „102.528 stele—adăugînd: Cine nu mă crede, n-are decît să le numere singur!” Se pare că o asemenea întrebare este sortită de la bun început să fie clasată în categoria celor „fără de răspuns”. Și totuși nu-i așa! Deși numărul stelelor care se văd cu ochiul liber este mare, numărul lor poate fi stabilit fără dificultăți deosebite. Pe ambele emisfere ale cerului înstelat, numărul de stele care pot fi văzute în condițiile unei acuități vizuale mijlocii, pe timp perfect senin și într-o noapte fără lună, este cuprins între



emisiune este cea de 21 cm. Ea coincide cu cea a hidrogenului și pînă acum a fost detectată pretutindeni. Ce dovește aceasta? Un mijloc de radiocomunicații care poate pătrunde pînă în colțurile cele mai îndepărtate ale Galaxiei noastre! Iată deci că nu trebuie să fiți îngrijorați. Ca pămînteni politicoși ce sîntem, putem fi siguri că nu vom sosi neanunțați în nici o vizită extraterestră. Undele radio vor putea depune cartea noastră de vizită pe respectiva planetă cu mult înainte de a ne face apariția la bordul cosmonavei.

CÎT MAI APROAPE DE SOARE

Știați că Mercur, cea mai apropiată planetă de Soare din sistemul nostru planetar, are temperaturi diferite pe suprafața ei? Pe partea

5-6 mii. O ceață slabă sau lumina Lunii micșorează acest număr cel puțin la jumătate. Deoarece nu putem vedea deasupra orizontului în același timp decît jumătate din întreaga boltă cerească, la care se adaugă și faptul că în apropierea orizontului stelele slabe dispar din vedere în condiții obișnuite, un privitor de pe Pămînt va vedea cu ochiu liber circa 2.000-2.500 stele. Folosind un binoclu obișnuit de cîmp va vedea cel puțin 50.000 stele. Cu o lunetă modernă, care are diametrul obiectivului de 1 metru, ochiul va înregistra nu mai puțin de 100 milioane de stele. Telescopul cu diametrul oglinzii de 5 metri ne va permite să fixăm pe placa fotografică, în condițiile unei expunerii prelungite, un număr de stele care să înceapă cu un miliard.

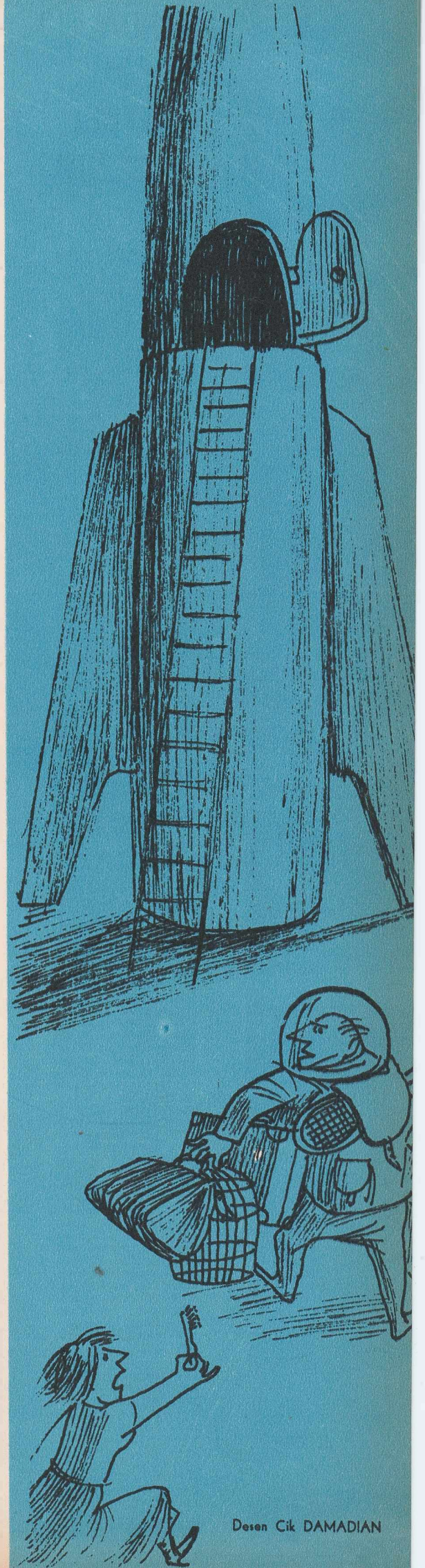
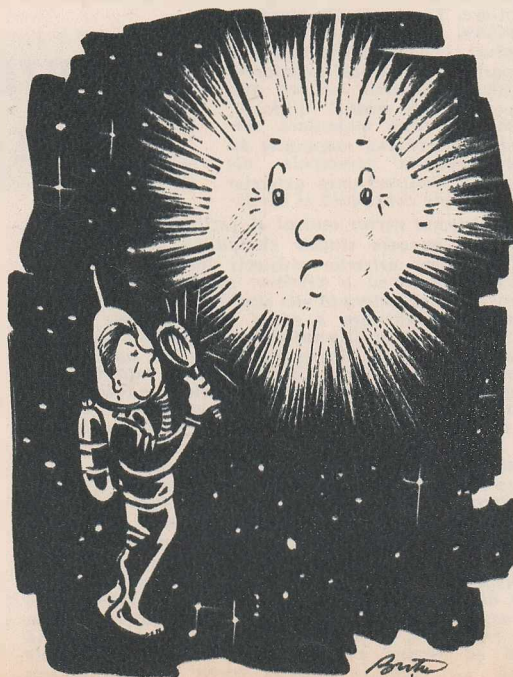
Dar primul cosmonaut? El a văzut stelele deosebit de distincte, strălucitoare, într-un cer de smoală. Probabil însă că nu s-a preocupat de numărarea lor. Mai avem timp!

O CARTE DE VIZITĂ ÎNTR-ADEVĂR UNIVERSALĂ

Oricît de fantastice ni s-ar părea vitezele realizate pînă în prezent de către rachete, ele sînt încă insuficiente pentru a putea călători spre o altă stea din Galaxie. Utilizînd o rachetă cu viteza de 20 km/sec pentru a ajunge la „Proxima Centaurii” — una din cele mai apropiate stele de noi — ne-ar trebui nici mai mult nici mai puțin... 65.000 de ani! Și pentru că în prezent nu există posibilitatea de a ajunge la ele, oamenii au apelat la undele radio, singurele care se propagă cu viteze enorme, pot fi dirijate la nevoie și cu care se poate stabili o legătură la distanțe nefînchipt de mari. Progresele realizate sînt evidente. În 1945, între Pămînt și Lună a fost stabilită o legătură prin radiolație, acoperindu-se distanța de aproape 384.000 km. Perfecționîndu-se aparatura, distanța s-a mărit la aproape 50 milioane km, reușindu-se să se realizeze la începutul anului trecut o legătură directă cu planeta Venus! Se construiesc acum radiotelescoape cu diametre de aproape 300 metri. Cu ajutorul lor se vor putea recepționa radiosemnale sosite de la distanțe uriașe din Galaxia noastră și nu este exclus ca, la un moment dat, un operator să audă în cască și alte zgomote decît cele obișnuite, realizînd astfel cea mai interesantă recepție radio de pe Pămînt!

Se presupune că lungimea de undă cea mai indicată atît pentru ascultare cît și pentru

îndreptată spre Soare termometrul arată circa +400°C, în timp ce partea opusă este extrem de rece. Fenomenul este clar: ca și Luna, care prezintă întotdeauna aceeași față Pămîntului, Mercur prezintă mereu și el aceeași parte Soarelui. De mare folos va fi acest fapt pentru cei care vor pleca să studieze Soarele. În zona opusă Soarelui, acolo unde domnește o noapte veșnică, cosmonauții vor fi la adăpost de radiațiile ucigătoare ale astrului incandescent. După ce se va organiza aci o bază de plecare, bineînțeles cît mai aproape de zona luminată, se vor putea întreprinde expediții în partea cealaltă, de unde se vor face observații excelente (distanța la Soare fiind de numai 55-60 milioane km). Nu este exclusă nici săparea unor tunele care pornind din zona întunecoasă să ajungă în zona fierbinte, la capătul lor construindu-se și amenajîndu-se observatoarele respective. Datorită faptului că planeta prezintă mereu aceeași față Soarelui, vor putea fi studiate destul de amănunțit, fără a expune prea mult oamenii, reacțiile și transformările ce au loc în Soare și care constituie de fapt originea luminii, energiei, radiației etc., atît de importante pentru Pămînt și pămînteni.



Desen Cik DAMADIAN

SANDALE ȘI PANTOFI DE SEZON

— **I**mi trebuie imediat o pereche de pantofi ușori de vară. Sfătuiește-mă, te rog, ce să aleg.

— Într-adevăr, acum când sosirea primăverii ne îndeamnă la plimbări lungi, alegerea unor pantofi ușori este necesară. De altfel industria noastră oferă în acest anotimp un bogat sortiment de încălțăminte de vară: sandale de toate culorile, pantofi „balerină” flexibili, pantofi decupați și perforați etc. În primul rând te-aș sfătui să-ți cumperi o pereche de sandale din cele produse de fabrica „Napoderm” din Cluj. Au talpa flexibilă din crep sau cauciuc microporos, branșul capitonat cu burete și se găsesc în culori și modele variate. Foarte odihnitoare sînt și sandalele „papuc”, fără călcîi. Dar nu te-aș sfătui să le porți în oraș, ci mai curînd în vacanță. La finutele mai elegante vom purta vara aceasta sandale cu toc — nu prea înalt — escarpini albi sau în culori vii. O vizită la secția de modele a fabricii „Kirov” mi-a prilejuit fotografierea citorva modele care se disting prin simplitatea și originalitatea liniei, prin calitatea execuției.

— Descrie-mi-le, te rog!

— Să încep cu cele care interesează în primul rînd: sandala! (foto 1). E din piele bleu-gri, cu talpa din cauciuc microporos și cu branșul capitonat, îmbrăcat cu aceeași piele. Drept garnitură, un nasture alb. Tală și două modele de papuci fără călcîi pentru zilele de vacanță: primul (foto 2) e alb, garnisit cu un desen perforat și are tocul-plaformă îmbrăcat cu piele; celălalt (foto 3) e în dungi de culorile curcubeului și are talpa de plută. Pentru diminețile de vară, un pantof balerină (foto 4) cu tocul plat. Perforațiile mari îl fac ușor și răcoros. La finute elegante de oraș se poate purta un pantof combinat din piele albă și albastră (foto 5), un escarpin alb de năbuc cu o discretă garnitură de piele bleu (foto 6) sau un elegant escarpin de piele albă (foto 7), a cărui unică garnitură este o curelușă răsucită ca o scoică.

— Văd și niște modele bărbătești...

— Le-am ales pe cele ușoare, adecvate sezonului. Pentru birou, un pantof confortabil din box bej cu perforații (foto 8), pentru oraș, un pantof ușor și flexibil din piele de vișel (foto 9), iar pentru vacanță un model din două culori — alb cu havan — (foto 10), cu părțile albe mărunț perforate.

ORIZONTAL: 1) Chemarea către proletarii din toate țările, formulată în Manifestul Partidului Comunist (2 cuv.) — Localitate în Algeria. 2) Pablo..., autorul poeziei „Veni-va ziua” (în românește de Eug. Jebeleanu) — Orașul în care a avut loc Congresul partidelor socialiste, în 1889, care a hotărît sărbătorirea zilei de 1 Mai cu începerea din 1890. 3) Sînt exprimate de participanții la manifestația de 1 Mai — „Ne place, da! Nespus de mult ne place / Al vrem noi nestăvilii avînt / De aceea, vezi luptăm noi pentru... / Și fericele pe pămînt” (M. Beniuc: „Furtună de primăvară”). 4) Smălțuiește cu roșu lanurile verzi — Cîntan — Localitate în Norvegia. 5) Campion — Mama lui Ștefan cel Mare. 6) Specie de poezie lirică prin care mulți dintre scriitorii noștri au cîntat ziua de 1 Mai — 1890 este cel în care a început să fie sărbătorit 1 Mai — Comună în Ardeal — Posezi. 7) Pentru cea superioară, comunismul, au luptat și luptă muncitorii de pretutindeni, în frunte cu partidele lor comuniste. 8) Primul ziar marxist-leninist din Rusia țaristă — Grîu vînturat. 9) „Cîntat de milioane, de glasul lor... / Vibrează intens în aer, îl simți în orice floare; /

DEZLEGAREA JOGULUI „LUMINA CĂRȚII” apărut în nr. 16

ORIZONTAL: 1) Baco-via — Utan. 2) Atalia — Stepa. 3) Râu — Erata — An. 4) Asta — Noi — Ora. 5) Găi — Dăruite. 6) At — No — T — Me — C. 7) N — Corbea — Lor. 8) Maria — Pa — Re. 9) Sol — Tipărită. 10) Tăia — Ai — Avat. 11) Artist — Amic. 12) Taina — Frații.

SĂRBĂTOARE

frenetic spus de greieri, de-albine repetat, / el e ca o hlamidă a tot cuprinzătoare” (din poezia „Balada despre 1 Mai liber”, de Camil Baltazar) — Incepe avîntul! 10) ...George Maiorescu, tînr poet contemporan, autor, printre altele, al poeziei „Cuba! Frațele nostru!” — Cea a clasei muncitoare este îndreptată împotriva exploatații și asupririi. 11) Nume de femeie — Prăjituri rulate, cu nucii sau cu migdale și cu sirop de zahăr sau de miere. 12) Posesiv — Petreceri cîmpești de mai — Pronume.

VERTICAL: 1) „Pășește deci, în rînd și hal, / Din inimă să-ți fie glasul; / Cu globul tot, de... / Pe stîngul, mîini, vom bate

pasul” (2 cuv. — din poezia „Defilare de 1 Mai” de A. Rău) — Ager, pri-ceput. 2) Afluent al Dunării, izvorînd din munții Semenic — „Întîi Mai la...”, poezie de N. Tăutu din volumul „De la inimă la inimă”. 3) Interjecție într-o expresie populară — Afluent al Volgăi. 4) Tesătură foarte fină, străvezie — A împodobit. 5) La fel — Oraș și centru industrial pe Mureșul inferior — Se încăleacă la strîșitul poveștilor. 6) Pronume — Atomi încăreaiți cu electricitate — „Eh! viață, viață, sînră și nouă, / Cu oameni, flori și steaguri în... / Cum s-ar putea să nu ne placă tu

nouă, / Să nu ne placă mîndrul nostru mai?” (M. Beniuc: „Furtună de primăvară”). 7) De la el la ecuator și de la ecuator în celălalt, 1 Mai încălzește inimile tuturor oamenilor muncii — Imbracă și ea veșmint de sărbătoare în oimnea zilei de 1 Mai! 8) Organizație politică reprezentînd o anumită clasă socială (pl.) — Păci aglomerate din lemn. 9) Mamifer din Tibet — Curățire. 10) Mijloc de luptă pentru revendicări economice și politice, la care recurc muncitorii din țările capitaliste adesea și cu prilejul zilei de 1 Mai — Servește! — Aluminiu. 11) Pronume — Pictura, sculptura, muzica, baletul etc. (sing.) — Textilă. 12) Știință ce studiază dezvoltarea societății omenești — Cea bună caracterizează atmosfera sărbătorii de 1 Mai.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											



De vorbă cu medicul

Mai mulți cititori, printre care Stănoiu Toma — Birlad; Gheorghe Alexandrescu — Pitești; Manolescu Victor — Arad și alții vor să știe ce este hipertensiunea arterială. Le răspundem mai jos.

Hipertensiunea arterială este o boală a întregului organism, datorită unor îngustări ale arterelor de mărime mijlocie. În organismul omeneș arterele sînt de mai multe dimensiuni: mari, mijlocii, mici, precapilare și capilare. Toate arterele, afară de capilare, sînt formate din trei straturi. La marile artere mai important este stratul exterior — elastic; la arterele mijlocii mai important este stratul mijlociu, format din fibre musculare. Arterele mijlocii sînt răsîndite în toate organele principale ale corpului. Contractiunea arterelor mijlocii este controlată și dirijată de sistemul nervos central și periferic, ce determină tensiunea cu care sîngele circulă în aceste artere.

Îngustarea arterelor mijlocii face ca sîngele să circule prin ele cu o presiune mărită. Important în hipertensiunea arterială este stratul mijlociu, care conține fibre musculare a căror contracție este controlată și dirijată de sistemul nervos central și periferic. Și fără a fi bolnavi de hipertensiune, oamenii, sub acțiunea unor emoții sau supărări, devin palizi la față. Ce se întîmplă? Cînd intervine emoția, printr-o tulburare a scârsei creierului, arterele se îngustează micorînd în mod sensibil cantitatea de sînge care circulă prin ele și dînd pielii culoarea palidă caracteristică. Dacă aceste supărări sau emoții se repetă deseori și strîmtarea arterelor se prelungește multă vreme, în structura acestora intervin modificări. Ele se îngroașă și își pierd elasticitatea normală, devenind mai dure, ceea ce face ca tensiunea lor să crească în mod permanent, dînd boala care se numește hipertensiune arterială.

Hipertensiunea apare și la unii oameni tineri, dar de cele mai multe ori ea apare la persoane care au depășit vîrsta de 40 de ani. Dacă hipertensiunea este trecătoare, ea este lipsită de semne speciale. Cînd însă ea devine permanentă, atunci apar semnele bolii, iar fața se numește boala hipertensivă sau

boala hipertonică. Apar dureri de cap cu localizare occipitală, spre ceafă, tulburări ale vederii; bolnavii văd puncte negre sau muște zburînd. Ei au vîștii în urechi, cîteodată zîcnituri și amețeli. Uneori au o senzație de amorțeală în mîini și picioare, devin mai nervoși, iar capacitatea lor de muncă scade.

Datorită faptului că inima trebuie să pompeze sîngele în artere strîmtate, ea depune un efort mai mare ca de obicei, ceea ce face ca mușchii inimii să se dezvolte mult. Dacă hipertensiunea este mai mare și are un caracter permanent, ea duce cu timpul la o oboseală și o dilatare a inimii, care nu își mai revine dimensiunile ei normale. Se produce ceea ce se numește insuficiența cardiacă prin hipertensiune arterială, cu fenomene de stagnare sanguină în diverse organe, ca ficat, plămîni etc. Fața și extremitățile capătă o culoare vîntată. Sîngele ajunge în cantitate mai mică decît este necesar la toate organele, pînd astfel întregul organism în suferință. Netratarea bolii are consecințe grave. Astfel, ruperea unei artere din creier provoacă hemoragia cerebrală, care poate duce la paralizia unei jumătăți de corp sau chiar la încetarea din viață.

Hipertensiunea arterială poate să-și aibă originea și într-o suferință primară a rinichilului, imboldînd în urma unei maladii infecțioase (cum sînt amigdalita acută sau scarlatina). La rîndul său, hipertensiunea poate provoca o insuficiență renală. Pîtra la rinichi poate, la rîndul ei, să dea o hipertensiune arterială, dar aceasta este trecătoare și dispăre după eliminarea pietrei.

Față de largă ei răsîndire, de evoluția și de gravitatea acestei boli, reiese necesitatea controlului periodic al tensiunii arteriale, în special la persoanele care au depășit vîrsta de 40 de ani. Despre modul de viață, regimul alimentar și tratamentul în boala hipertensivă vom reveni într-unul din numerele viitoare.

Dr. Silviu GHEREA

HIPERTENSIUNEA ARTERIALĂ

Imperialiștii și mercenarii lor au primit o ripostă zdrobitoare în Cuba. Totuși ei continuă să uneltească. Orice nouă intervenție imperialistă se va lovi însă de hotărârea neșrămutată a poporului cuban de a-și apăra patria și libertatea. Cuba — a arătat primul ministru Fidel Castro în recenta sa cuvîntare — nu se teme. „De altfel — a subliniat Castro — noi nu sîntem singuri“.



ALĂTURI DE CUBA LIBERĂ

VIENA. „Jos miinile de pe Cuba!“, „Solidaritate cu Cuba!“ Sub aceste lozinci au demonstrat numeroși tineri pe străzile Vienei.



MILANO. Marș de protest al muncitorilor și studenților italieni împotriva acțiunilor agresive ale imperialismului american contra Cubei.

MOSCOVA. În fața ambasadelor americane din capitala sovietică, mii și mii de moscoviți își manifestă indignarea față de agresorii imperialiști și solidaritatea cu lupta eroicului popor cuban. Pe pancartele purtate de demonstrații stă scris: „Abraham Lincoln n-a opoștit bandiții!“ „Libertate Cubei!“



REDACTIA : București, Piața Scînteii, Căsuța Poștală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.
 ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.
 PREȚUL ABONAMENTELOR, 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.
 Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Coperta I: Fotografie de S. STEINER.
 Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, I. V. Stalin"

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

